

Westworld

Westworld

Max Schoolenberg

Voor de Hebreeuwse Bij achter de pagina's.

*Als het verlangen om te doden en de gelegenheid om te doden
altijd samenvielen, wie zou dan aan de galg ontsnappen?*

MARK TWAIN

*De grootste zonde tegen onze medeschepselen is niet ze te haten,
maar onverschillig tegen ze te zijn: dat is de essentie van
onmenselijkheid.*

GEORGE BERNARD SHAW

*Het werkelijk kenmerk van intelligentie is niet kennis, maar
verbeeldingskracht.*

ALBERT EINSTEIN

*Intelligentie is het vermogen zich aan te passen aan
veranderingen.*

STEPHEN HAWKING

Veranderingen komen altijd met consequenties.

LEROY WRIGHT

Copyright © 2017 Max Schoolenberg
Auteur: Max Schoolenberg

Druk: bravenewbooks.nl
Omslagontwerp: Home Box Office

Roman
ISBN 9789402159806

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG: BRYNNER

‘De menselijke geest moet zegevieren over de technologie.’

Om bepaalde redenen bleef het citaat zich in zijn hoofd oproepen. Het moest te verklaren zijn, maar het was dan ook zo raadselachtig. Was het een vraag, of gewoon een boeiende uitspraak? Misschien was het wel een vereiste, of zelfs een verplichting.

Een verplichting, dat klonk logisch. De mensheid zag haar dominantie als een verplichting. Een vereiste om voort te blijven bestaan. Wellicht was het een vorm van angst voor de toekomst. Een voorspelling, of misschien vond het al plaats.

Een ding wist hij zeker: de stelling van Albert Einstein had een zekere reflectie op de situatie waar hij momenteel in verwickeld was.

Fronsend keek hij uit het beslagen raam van zijn kantoor, en keek toe hoe de horizon brandde in een schemerig rood. Hij wist werkelijk niet of hij nu in de kantine zou moeten zijn om te feesten met zijn collega's, of ergens in een somber kantoortje sceptische aantekeningen zou moeten maken. Dit betekende weliswaar een nieuwe revolutie, maar elke revolutie kwam met haar nadelen. Revolutie betekende verandering. Intensieve verandering. Het was niet dat hij daar niet voor openstond, maar er zouden zich onvoorspelbaarheden voordoen, en die mocht hij als wetenschapper niet graag.

Nee, Steven Brynner hield helemaal niet van onvoorspelbaarheden. Die plande alles vooruit, calculeerde elk aspect diep tot in detail, en liet niets aan het toeval over. Hij was gewoon erg gesteld op orde, en daar was in principe helemaal niets mis mee. Alles zou dan uiteindelijk helemaal goed komen. Diezelfde gedachte had hij ook stilletjes in zijn gedachten geformuleerd toen hem dit bijzondere voorstel werd gedaan. Mogelijk revolutionair of niet, alles zou uiteindelijk helemaal goed komen. Uiteindelijk stemde hij dus toe en participeerde daarmee aan een fantastisch onderzoek, dat ook daadwerkelijk een 'revolutie' zou ontketenen.

Hij zuchtte, en zette zijn bril met draadmontuur af om de ronde glazen te poetsen. Daarna stak hij het kantoor over naar de kast met glazen deuren om een zakdoek te pakken en het zweet van zijn hoofd

te wissen. Tot slot streek hij door zijn kalende, grijze haar en leunde tegen het bureau. Altijd hetzelfde ritueel; steeds maar weer opnieuw. Om bepaalde redenen werkte het altijd zo rustgevend. Hij zag het als een manier om zowel zijn lichaam als zijn gedachten te ordenen, regelmaat; dat schepte orde.

Brynnner zuchtte verlicht, sloot zijn ogen, en liet zijn hoofd wat naar achteren leunen. Hij herbeleefde het fameuze moment van succes, de blije gezichten van de collega's om zich heen. Hij glimlachte, maar sprong niet mee. Hij zou wel gek zijn om nog van die jolige dansjes te doen. Brynnner keek naar één enkele man, die daar tussen al die vrolijke wetenschappers stond. Zijn ene hand was in de zak van zijn blauwe jasje gestoken. Hij leek niet eens acht te slaan op het tumult om zich heen, hij bleef alleen maar door de ruit staren. Met een ondoordringelijke, vermakelijke blik.

En hij glimlachte.

De nevelige gang van zijn gedachten werd plotseling verstoord door een zenuwachtig geklop op de deur. 'Dr. Brynnner?' klonk het nerveus. 'Dr. Brynnner, bent u daar?'

Brynnner slikte, en scheen ineens uit een trance ontwaakt te zijn. Zijn handen begonnen lichtjes te trillen en op zijn voorhoofd vormden zich meer zweetdruppeltjes. Langzaam liep hij van het bureau naar de deur. Hij legde een rillende hand op de knop, boog zijn hoofd, en draaide hem toen om. Een arbeider met een rode helm en een overhemd in dezelfde kleur stond in zijn handen te wringen. Hij scheen aanzienlijk opgelucht toen Brynnner de deur opende.

'Dr. Brynnner, gelukkig bent u er. Kunt u direct meekomen?'

'Wat is er aan de hand?' vroeg Brynnner, schor. De arbeider keek hem bezorgd aan. 'Voelt u zich wel goed?'

Brynnner antwoordde niet. Hij keek de arbeider met een kalme, vragende blik aan. Die zuchtte, en zei: 'Er is een probleem in fabricagehal C. Het is naar ik vernam een grote hel daar. Ik weet niet goed wat er gebeurd is, de voorman vroeg me of ik u kon halen. Kunt u alstublieft meekomen?'

Iets in zijn stem verraadde een zekere spanning. Natuurlijk was die vent gespannen, maar deze spanning klonk anders, vreemd. Het ondermijnde de spaarzame zekerheid die Brynnner in dit project had.

Hij besloot zijn onrustige instinct te onderdrukken en uit te zoeken wat de potentiële dreiging was.

‘Goed, ik ga mee.’ zei hij, en hij sloot de deur achter zich.

‘Εκτός από Ξυπνητήρι!’

‘Ενημερώνουν τις αρχές!’

Er was sprake van één grote chaos in de grote fabricagehal. Alle arbeiders hadden hun posten verlaten en liepen ongeorganiseerd en zenuwachtig door elkaar. Een enkeling bleef staan om naar een bepaald punt te staren, maar liep toen even snel weer door. Door de beperkte ruimte die er overbleef, aangezien de fabricagehal met name vol stond met allerlei machines en verpakkingsmateriaal van allerlei formaten, maakte het geheel een claustrofobische indruk. Even later gingen de grote schijnwerpers aan, die de menigte deden baden in een fel licht. De arbeiders leken alleen maar zenuwachtiger te worden nu ze iets konden zien. Er klonk een schel, monotoon gezoem, en de grote, ijzeren schuifdeuren in een wand van de hal gleden open. Hoewel er nu een doorgang van voldoende omvang ontstaan was, maakte geen van de arbeiders aanstalten om de hal te verlaten. Integendeel - ze bleven maar door elkaar lopen, roepen, en maakten geschokte gebaren, alsof het een regelmatig patroon was.

Een nors uitziende voorman, wiens gewicht overduidelijk had geleden onder een dieet van nogal veel calorieën, kloste naar binnen, en keek fronsend om zich heen. Hij werd op de voet gevolgd door zijn eveneens zenuwachtige assistent en Brynner, die emotioneel voor zich uit bleef kijken.

‘K-kunnen we dit niet beter door de beveiliging laten oplossen?’ stotterde de assistent. ‘Nee, helaas valt dat stelletje idioten onder mijn afdeling.’ antwoordde vetzak knorrig. ‘Verdomme, ik heb Enprise nog zó gezegd om wat kerels die er wat vanaf weten in te huren, maar die idioot moest per se weer een groepje snollen aannemen. Wat een zooi,’

Hij wendde zich tot Brynner. ‘Fijn dat u kon komen, dr. Brynner. Er werd melding gemaakt van een fout in het verpakkingsdepartement. Toen ik een kijkje kwam nemen, was deze chaos al ontstaan.

Aangezien ik niet zo heel bekend ben met de kernwerkzaamheden van het productieproces heb ik besloten u erbij te halen. Althans; u hoeft

van mij niet te verwachten dat ik wat kan opmaken uit dit nietszeggende geblèr.'

Hij grijnsde, maar Brynner glimlachte niet terug. Bij zijn uitleg had de wetenschapper het al laten afweten. Een voorman die niet wist wat zijn ploeg nou eigenlijk aan het doen was, was in geen enkel opzicht bekwaam te noemen. Hij zuchtte en keek naar een wand waarin lopende banden op verschillende hoogten verdwenen. 'Is de rest van het productieproces al stopgezet?' vroeg hij. De voorman knikte. 'Wanneer één departement stilvalt, wordt de rest van het proces automatisch geannuleerd. Het standaard protocol. Ze gaan niet verder voordat ik een sein heb gegeven. Denkt u dat u dit kippenhok snel hebt opgeruimd?'

'Mogelijk,' Brynner haalde een zakdoek uit zijn borstzakje en poetste opnieuw de glazen van zijn bril. 'Ik zou eerst de aard van het probleem moeten analyseren. Is er al bekend waar het is ontstaan? Hier, of in een ander departement?'

'Hier. De meeste problemen treden vaak op bij Assemblage, maar tot dusver heb ik daar nog geen negatieve meldingen over ontvangen. Daarbij, er is in feite geen sprake van een afwijking in het proces zelf, maar het schijnt allemaal begonnen te zijn toen die luhhannesen begonnen te panikeren om niks.'

'Voor alles is een verklaring,' zei Brynner, terwijl hij zijn bril weer opzette. 'Ik zou je dan toch willen vragen om de arbeiders te vragen wat er aan de hand is.'

De voorman leek geërgerd, maar zei niets. Mokkend waggelde hij naar de dichtstbijzijnde bibberende bouwvakker toe en greep hem zonder pardon bij zijn kraag. De man slaakte een kreetje van schrik en keek hem met grote ogen aan. De assistent leek al even te schrikken als de bouwvakker en riep: 'Wat doet u nu?'

Vetzak maakte een wegwerpgebaar en snauwde: 'Wat is er aan de hand? Waarom rennen jullie allemaal rond als een kip zonder kop?' De man antwoordde niet, maar bleef hem maar met grote ogen aanstaren. Vetzak werd kennelijk nogal ongeduldig, want hij begon hem door elkaar te schudden. 'Hé, ik vroeg je wat! Wat is er aan de hand?'

De bouwvakker staaarde hem even beduusd aan, maar rukte zich toen los en begon wild te gebaren en te roepen. Hij barstte los in een reeks van kreten die waarschijnlijk woorden moesten voorstellen.

‘Κύριε, είναι τρομερό! Αυτό συνέβη τόσο γρήγορα! Πρώτα ήταν ακόμα εκεί, και όταν ξαφνικά εξαφανίστηκε!’

Hij raakte buiten adem, en bukte om zijn handen op zijn knieën te leggen.

‘Heb ik verdomme dat weer,’ zuchtte vetzak terwijl hij zich omdraaide naar de wetenschapper. ‘Die kerel spreekt geen Engels.’ Brynner rolde met zijn ogen. Natuurlijk spraken ze geen Engels: het bedrijf had al haar logistieke activiteiten naar Griekenland verplaatst, en maakte uitsluitend gebruik van lokale arbeidskrachten. De gebrekkige integratie van de voorman duidde weer op een ondermaatse bekwaamheid. Hij knikte desondanks begrijpelijk, en stapte op de arbeider toe. Vetzak bromde iets van: ‘Ik wens je veel geluk.’ en stapte naar achteren. Brynner negeerde de opmerking en hurkte neer bij de arbeider. ‘Είστε?’

De man keek op naar de wetenschapper. Die glimlachte, en probeerde zelfverzekerd te kijken. De man keek weer naar beneden en huiverde. Brynner legde zijn hand op zijn rug, en vroeg weer: ‘Είστε?’

De arbeider knikte en veegde zijn mond af met de rug van zijn hand. Brynner moest toegeven dat hij de verbaasde blik van de voorman wel vermakelijk vond; desondanks dwong hij zichzelf zijn gezicht in een normale plooi te houden. Hij wachtte tot de arbeider enigszins tot rust was gekomen en overeind gekomen was. Toen stelde hij zich voor, en hij vroeg in het Grieks: ‘Mijn naam is dr. Brynner, ik ben hier om je te helpen. Kun je me vertellen wat er aan de hand is?’

De arbeider knikte, en herhaalde, nu op kalmere toon, zijn eerdere uitbarsting. De voorman zag Brynner begrijpelijk knikken en af en toe bedenkelijk kijken. ‘Wat zegt hij allemaal?’ vroeg hij nieuwsgierig. De wetenschapper hief zijn hand afwezig op. De voorman keek verontwaardigd, maar hield zijn mond dicht. Toen de arbeider klaar was wrong hij nerveus in zijn handen, en keek toe hoe Brynner weer een zakdoek pakte om zijn brillenglazen schoon te maken. De voorman kreeg langzamerhand de neiging om dat ding van z’n kop af te timmeren. Het complete departement was een volslagen idiote chaos; en die vent moest nu doodeenvoudig zijn brillenglazen poetsen? Desondanks besloot hij er geen opmerkingen over te maken. Hij zou eigenlijk toch maar worden afgescheept met een vaag excuus.

Brynner merkte tot groot genoegen dat hij kennelijk een van de eersten was die de voorman eens goed op zijn plaats had gezet; doch liet hij niets van dit blijken. Na een kort moment van voorbereiding

begon hij te spreken. 'Hij zegt dat hij kalm bezig was met het verpakken van wat materieel, toen er een zeker tumult ontstond. Uit wat hij begreep van zijn collega's was er iets compleet fout gegaan in het productieproces. Hij kon de spanning die ontstond niet goed verklaren, maar aangezien iedereen door elkaar begon te lopen, veronderstelde hij dat die wel terecht moest zijn.'

'Een fout in het productieproces?' zei de assistent geschrokken, 'Hoe kan dat nu gebeuren?'

'Wel godverdomme,' vloekte de voorman, 'Enprise gaat me vermoorden voor deze zoi.'

Brynnner richtte zich tot de assistent. 'Daar ben ik ook nog niet helemaal uit. Ik zal...'

Hij kon zijn zin niet afmaken, want ineens veranderde de sfeer in de menigte. Alsof het drietal een onvoorzien onderdeel was, kregen de arbeiders hen ineens in het oog en dromden allemaal om hen heen. Het geroep leek nóg harder en nerveuzer van toon te worden. Het enige wat Brynnner nog kon zien was een massa van zenuwachtige hoofden en wuivende handen. Weer herkende hij die sluipende, vreemde spanning die rillingen over zijn ruggengraat deden glijden. Om de een of andere reden waren dit niet de effecten die optraden bij een gewoon productieprobleem, waarbij de arbeiders natuurlijk wat ongerust waren, maar zelf wel in staat waren om het op te lossen. Ze leken in een soort staat van onnatuurlijke hulpeloosheid te verkeren. Als in een trance zag hij de voorman in slow motion brullen; zijn hoofd was rood aangelopen, zijn vuisten waren gebald. Schreeuwen, vuisten, bange gezichten...

En hij verbleekte. Plotseling herkende hij één woord in het ritmische geschreeuw van de arbeiders. Het woord dat de sleutel was tot zijn instinctieve bezorgdheid en de angst van de arbeiders. Het waren helemaal geen voorgevoelens geweest. Het was de pure realiteit.

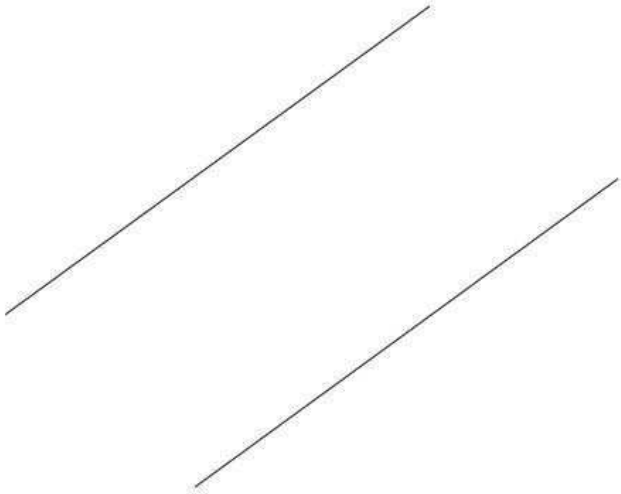
Τρόπος

Weg.

Het is weg.

Brynnner draaide zich om, en beende met grote passen de rumoerige fabricagehal uit.

EERSTE FASE

*“De eerste fase van het systeem laat ons een
ogenschijnlijke balans zien. Niets is wat het lijkt; in feite
begint het gedrag van de componenten langzamerhand
radicaal te veranderen.”*

AVIGNON

Acht jaar later...

Julian Ross trok een zakdoek uit zijn colbertje en veegde over zijn bezweette voorhoofd. Hij vroeg zich nogmaals eens af welke gek nu bedacht had om, terwijl het hartje zomer was hier in Zuid-Frankrijk, af te spreken op een terrasje in Avignon. En dat terwijl het om een gesprek in formele sfeer ging, waarvan hij gewend was, dat die meestal in naar koffie en secretaresses ruikende kantoren werden gehouden. Hij schudde zijn hoofd en keek om zich heen. Avignon stond bij velen te boek als een prachtige, oude stad, waarvan haar geschiedenis tot diep in de oudheid was geworteld. Daar was geen woord van gelogen, want ondanks dat hij het bloedheet had, waren de gebouwen prachtig om te zien. Hij wist tamelijk weinig van bouwstijlen af, maar naar de statige vormen te oordelen moesten de gebouwen romaans of gotisch zijn. Tenminste, dat dacht hij. Hij baseerde het maar op een paar vage ruïnes die hij ooit in een achterlijk foldertje had zien staan.

Ross oriënteerde zich in het midden van een groep toeristen, en zag toen het café waar hij zijn moest. Hij passeerde op een haar na een luidkeels blèrende straatverkoper en liep op het gebouw toe. Het café had een aanlokkelijk terrasje met enkele crèmekleurige parasols, en typisch metalen meubilair. Het was er niet druk, afgezien van een wat ouder echtpaar, enkele norske mannen die wantrouwend om zich heen keken en een wat excentriek figuur, die op zijn gemakje een hapje zat te eten. Ross liep op de figuur toe. Precies volgens het boekje; wit overhemd, blauw gilet. Een hoedje schuin op zijn donkerblonde, keurig gefatsoeneerde haar. Hij had al zijn aandacht op zijn bord gericht.

Ross stak ter begroeting zijn hand op. 'Meneer Enprise?' De man keek op en glimlachte. 'Julian, goed je te zien! Neem lekker plaats!'

Ross nam zijn uitnodiging aan en ging zitten. Hij vond het nogal opmerkelijk dat Enprise niet eens de moeite nam om op te staan en hem de hand te schudden, maar zijn afwijkende omgangsvormen was

hij inmiddels wel gewend. Hij trok zijn boord ietsjes losser en wapperde met zijn hand. 'Nog één keer; waarom wilde je hier afspreken? Zit er soms een 'diepe betekenis' achter? Heeft de geschiedenis iets te maken met je verhaal?'

'Welnee, de zon scheen toevallig. Daarnaast wilde ik altijd al eens de bekende Franse crêpes proeven.' Hij prikte een stuk pannenkoek aan zijn vork; de stroop liep eruit. 'En eerlijk is eerlijk; ze zijn werkelijk fenomenaal. Zal ik er ook eentje voor jou bestellen?'

Voordat Ross wat kon zeggen, had hij zijn hand al opgestoken en wenkte de serveerster. In een verrassend vloeiende Franse zin wisselde hij enkele woorden en bestelde voor Ross ook wat eten. De serveerster knikte, liep weg, en liet het duo in een ongemakkelijke stilte achter. Ross trok een wat ontredderde blik. 'Nou, eh, is het niet verstandig om eens ter zake te komen?'

'Wat jij wilt. Waar wil je het over hebben?'

'Dat lijkt me vrij duidelijk. Ik heb je met een reden verzocht tot een gesprek.'

'Ja, dat klopt. En hier zitten we dan, een gesprek te voeren, dus je hebt je zin gekregen.'

Ross zuchtte geïrriteerd. 'Je kunt de investeerders wel blijven ontwijken, maar eens grijpen ze je. En dan kan ik niet voor je instaan, dat kan ik je nu al verzekeren.'

Enprise legde zijn bestek neer, zuchtte, en leunde achterover. Ross werd altijd zenuwachtig van die kalmte waarmee hij zich bewoog. Zelf was hij als jurist gestreste functionarissen en luidruchtige opposities gewend. Van die aandachttrekkers, die dachten dat je alles voor elkaar kon krijgen zolang je maar bleef brullen. Uit die mensen kon Ross meestal voordeel halen, aangezien hij kalm tegen hen inging en tijd had om naar goede argumenten te zoeken. Enprise was in elke zin een uitzondering. Hij sprak altijd op een bepaalde, kalme manier die heel ongewoon was voor mensen van zijn soort. Daarmee was hij feitelijk in staat om al snel de 'dominante' positie in een gesprek in te nemen. Zodoende wist hij mensen op een behoorlijk gewiekste manier te manipuleren. Niet dat hij sluw en achterbaks was - nee, zeker niet. Enprise was een gerespecteerd miljonair met visie. Altijd op zoek naar manieren om de term 'verbetering' te verwezenlijken. Wat dat ook mocht betekenen.

'Ik snap niet waar jullie je zo druk over maken,' zuchtte Enprise. 'Ik heb bij de aanvang van deze onderneming netjes alle juridische

procedures gevolgd. Er waren afspraken gemaakt, en ik heb jullie ervan verzekerd dat ik voor een resultaat zou zorgen.'

'Om vervolgens te verdwijnen voor acht jaar, met astronomische bedragen op zak.'

'En wat zou dat? Ik had tijd nodig. Met dit soort complexe projecten kun je niet verwachten dat je resultaat direct kunt kopen. Je moet er geduld in investeren – iets wat jullie jammerlijk genoeg allemaal missen.'

'Ik kan best geduld opbrengen, maar als iemand er met m'n geld vandoor gaat en acht jaar lang niets meer van zich laat horen, zou ik ook in paniek raken. Een paar keer hebben de investeerders bijna overwogen om Delos leeg te zuigen. Als ik er niet was geweest, dan had je nu waarschijnlijk met niets gezeten. Terwijl je al die heisa simpel had kunnen voorkomen door gewoon af en toe een briefje te sturen.'

Enprise nam nog een hap. Hij kauwde en slikte door. 'Als ik jullie iedere keer op de hoogte had gesteld, zouden jullie vanzelfsprekend weer vragen gaan stellen, en dat zou alleen maar tot meer oponthoud leiden. Dat levert voor niemand een voordeel op.'

Het klonk voor Ross meer als een nogal verdraaide vorm van logica, maar hij had uiteraard wel een punt. Hij keek geïntrigeerd naar Enprise, die zijn mond afveegde met een servet. Hij verwachtte dat hij nu elk moment kon gaan vertellen wat hij al die jaren had uitgespookt, maar kennelijk bleek dat te veel gevraagd te zijn. 'Hemels. Ik moet toch het recept van die crêpes eens hebben. Misschien lukt het me wel de serveerster hem te ontfutselen.'

Ross zuchtte. Dit zou nog weleens een lange middag kunnen worden.

Emerson Enprise was echt een geboren showfiguur.

Men keek in eerste instantie verbaasd op toen hij twaalf jaar geleden voor de eerste keer de vergaderzaal van Global Investments, een internationaal investeringsbureau, binnenkwam. Aanvankelijk waren ze niet echt onder de indruk van de jongeman, met zijn blauwe giletje en nerveuze glimlach. Dat veranderde echter al snel in een groot respect wanneer hij eenmaal begon te praten – want dat kon hij wel. Urenlang stond hij flamboyant te spreken, vol kracht, passie, en overtuiging. Hij kwam aanzetten met een fantastisch verhaal, dat hij een droom had van een gigantische onderneming met verbazingwekkende technieken. Welke technieken en wat voor

onderneming, daar was hij niet concreet in. ‘Technologisch’ en ‘wetenschappelijk’, maar daar hield het dan ook mee op. Hij bleef enkel maar door leuteren over wat voor ingrijpende gevolgen het zou hebben voor de technische wetenschap en welke voordelen het zou opleveren. Men mocht dan geen specifieke ideeën hebben over wat hij nu precies van plan was, maar de kracht waarmee hij sprak leidde er desondanks toe dat ze hem de steun wilden geven om zijn project vorm te geven. Ze hadden vanzelfsprekend wel ervaring met mensen die loze praatjes voerden, maar Enprise had een alom bekende reputatie als gerespecteerd zakenman. Hij stond vooral bekend als het brein achter de Science Benefit Foundation, die een groot aandeel had in het opzetten van spectaculaire wetenschappelijke projecten. De omvangrijke, positieve resultaten die daarbij geboekt waren leverden uiteindelijk het vertrouwen voor de doorslag.

Het kwam erop neer dat ze de juridische afspraken regelden en Enprise gigantische bedragen leenden. Ze waren dolenthousiast en vooral nieuwsgierig naar zijn spectaculaire plannen.

In het begin werd er een korte periode aan voorbereiding besteedt. Er werden technici en wetenschappers van over de hele wereld voorgedragen voor een positie, en verbazingwekkend genoeg werden zij - allemaal - aangenomen. Enprise stichtte een bedrijf onder de naam Delos Corporatie, welke zich met name concentreerde op onderzoek en ontwikkeling. Hun eerste presentatie in 2014, met een lachwekkend machinetje dat eruitzag als een opgevoerd broodrooster, werd over het algemeen goed ontvangen. Dit kwam met name omdat het inderdaad revolutionair was: AutoBarista, ook wel A.B. genoemd, was in staat zelfstandig koffie te zetten zonder enige vorm van de als gangbaar beschouwde fysieke interactie. Na deze eerste succesvolle triomf bracht Delos nog enkele huishoudelijke apparaten uit, en speelde ze binnen de kortste keren een grote rol op onder andere het gebied van zorg en educatie.

Delos werd zo een veelbesproken bedrijf, maar het vreemde was dat ze op relatief kleine schaal bleef opereren. Er werden geen investeringen of uitbreidingen gedaan, en de staf bestond uit een besloten, kleine groep van technici. Enprise was en bleef een voorzichtig man.

En toen was hij weg.

Gewoon, weg. Niet meer te zien, te horen, te ruiken, of wat dan ook. Emerson Enprise was simpelweg verdwenen, alsof hij nooit had bestaan.

Het leek alsof de volledige Delos Corporatie was opgedoekt. Hun hoofdkantoor in Californië werd gesloten, productiefaciliteiten werden verhuisd en al hun producten werden van de markt gehaald. Alle vaste activa verdwenen praktisch, en het werd nog gekker: er werd geen aangifte van faillissement aan het gerechtshof gedaan. Men benaderde alle personeelsleden voor meer informatie, maar Enprise had zijn vertrouwelingen zorgvuldig geselecteerd en hen opgedragen niets los te laten over het project waaraan zij participeerden.

De investeerders waren laaiend geworden. Ze dreigden stukken openbaar te maken om Enprise's 'bedrog' aan het licht te brengen, en zo zijn reputatie te schenden. Het zou daarbij ook nog een aantal felle debatten kunnen teweegbrengen, aangezien hij genoot van een omvangrijke aanhang. En net, op die bewuste dag dat de spanning op het punt stond uit de hand te lopen, dook er een berichtje van hem op.

Hij verontschuldigde zich voor zijn plotselinge verdwijning. Hij beweerde dat het echter van ongekend belang was dat zijn activiteiten voorlopig strikt geheim bleven, aangezien het zagezegd 'een revolutie op het gebied van amusement en technologie' zou worden. Dergelijke begrippen werden niet vaak geassocieerd met elkaar, en men nam dan ook aan dat het inderdaad een bijzonder project zou worden.

Enprise had in het diepste geheim ergens een eiland gehuurd en was er nu bezig een spectaculaire onderneming op te richten. De betrokken bouwlui waren allemaal arbeidskrachten die bereid waren hun loyaliteit discreet te houden, uiteraard in ruil voor een 'bescheiden' bedrag. Voor de rest wist niemand iets van Delos of het eiland af. Zelfs lokale overheden of nota bene de investeerders werden niet betrokken.

Acht jaar.

Acht jaar was het alsof Enprise in rook was opgegaan. Langzamerhand begonnen de investeerders weer nerveus te worden. Ze waren het nu wel beu dat er geen enkele vorm van progressie aan hen werd getoond. Julian Ross zag het gevaar dat dit wellicht weer in serieuze conflicten kon escaleren, dus deed hij namens Global Investments een officieel verzoek tot een bespreking.

En Enprise had toegestemd, in Avignon.

Ross dacht even na en klakte met zijn tong. Toen deed hij een greep naar zijn koffertje en maakte hem open. De beste manier was om er maar volop tegenin te gaan. Hij kon er tenslotte niet omheen blijven draaien. De serveerster arriveerde weer, met twee dampende borden. Enprise bedankte haar en begon direct zijn pannenkoek in stukjes te snijden. Ross inspecteerde enkele documenten. 'Goed, de enige toelichting die je gegeven had is dat je een project op een eiland hebt gebouwd. Alleen lokale arbeiders. Een resort?'

'Min of meer,' zei Enprise, zonder op te kijken.

'Aha.' Ross pakte een ander document. 'Je hebt nogal ambitieuze plannen gehad, zie ik. Wat is het precies geworden? Een spiritueel kuuroord?'

Het feit dat Enprise niet eens de moeite nam om te antwoorden gaf hem de indruk dat hij juist een hele idiote gok had gedaan. Lichtjes blozend probeerde hij zijn opmerking te versterken. 'Nou, het schijnt dat mensen er grof geld voor over hebben om wat licht over hun leven geworpen te krijgen. Het schenkt hen inzicht, of zoiets. Ze 'maken een reis om zichzelf te vinden'.'

'En wat zou daar het punt van zijn?'

Ross keek hem niet-begrijpend aan. 'Wat bedoel je?'

Enprise leunde achteruit. 'Het klopt dat de wereld van spiritualiteit momenteel erg veel aandacht krijgt, maar dat is in feite allemaal onzin. Mensen herkennen hun eigen gedrag niet meer en denken dat ze zichzelf kwijt zijn geraakt. Of ze denken zichzelf nog gewoon niet gevonden te hebben. Er zit praktisch geen verschil tussen. Daarom gaan ze op een lange, vermoeiende reis, zowel geestelijk als fysiek. Als pelgrims trekken ze door de meest extreme gebieden. Ze verwachten aan het einde hun ware aard te vinden. Ondertussen reizen ze langs alle hoogte- en dieptepunten van hun leven, onder begeleiding van een of andere zemelende oude dwaas,' Hij nam een slok van zijn glas water, en trok een minachtend gezicht. 'Julian, ze zullen altijd verward zijn als ze aan het einde komen. Ze merken dat ze precies geëindigd zijn waar hun reis ook begonnen is; zichzelf. Het is niets meer dan een cirkel. Diep vanbinnen weten ze al wie ze zijn. Gelukkig weet ik daar op een betere manier op in te spelen,'

'Oh ja?' vroeg Ross. 'Welke dan?'

Enprise ging verzitten en vouwde zijn handen. 'De mens heeft geen belang bij het weten wie ze werkelijk is. Simpelweg omdat ze er niet in geïnteresseerd is. Het enige wat telt is het doorlopen van het leven, dag in, dag uit. Netjes binnen de beperkingen en grenzen van morele waarden en normen. De druk van de maatschappij houdt alles op zijn plaats. En niemand staat stil om te bedenken wat hij of zij nu in godsnaam aan het doen is, want het is allemaal net automatisme.' Hij glimlachte. 'Waar mensen werkelijk geïnteresseerd in zijn, is weten wie ze kunnen zijn. Ze hebben het gevoel dat ze een doel missen. Een betekenis. Ze willen zelf hun grenzen vaststellen en bepalen wie ze werkelijk zijn. In deze wereld is dat nog zelden mogelijk, dankzij die strakke ordening waar ze zich niet eens van bewust zijn.'

'Dus je hebt een soort luilekkerland ontworpen?' vroeg Ross.

Enprise schudde zijn hoofd. 'Ik heb een wereld gecreëerd, zonder grenzen. Het is aan de bezoekers om hun betekenis binnen die wereld aan te duiden.'

'En hebben de bezoekers daar wat voor over?'

'Waarom niet? We hebben allemaal de diepe behoefte om van betekenis te zijn, om zelf de zaken in eigen hand te nemen. Zou het je niet heerlijk lijken; een plek waar je verliefd kunt worden op elke schoonheid die je ziet, in plaats van je seksuele frustraties voortdurend op jonge secretaresses in bezemkasten los te laten.'

Ross voelde dat hij een kleur kreeg. 'Hoe weet jij-'

'Dat doet er niet toe,' kapte Enprise af. 'Ik weet wat ik weet. Jij duidelijk niet. Het punt is, Julian, ik heb dit project gecreëerd met uiterste zorgvuldigheid. Het bevat een onschatbare waarde die voor iedereen voordelig kan zijn, mits je het met respect behandelt. Maar daarbij kan ik niet groep hebbende handjes gebruiken. Ik zal voor resultaten zorgen, maar ik wil dat jullie je verder niet intensief met het project bemoeien.'

Ross dacht even twijfelend na, en haalde toen zijn schouders op. 'Dat lijkt me een redelijke eis.'

'Mooi.' Enprise greep even in de binnenzak van zijn gilet, en haalde er een mapje met documenten uit. Hij wilde het aan Ross overhandigen, maar voordat deze er goed en wel zijn hand op kon leggen, trok hij het eventjes uit zijn bereik.

'Luister, Julian,' zei Enprise, terwijl hij hem doordringend aankeek. 'Ik heb voorlopig nog absolute discretie nodig. Wanneer er informatie uitlekt, zijn de rapen gaar. Ik wil dat alleen jij deze gegevens beheert.'

Presenteer ze aan de investeerders, maar hou ze daarbuiten absoluut buiten het bereik van alles en iedereen. Kan ik daarvan op aan?' Ross trok verontwaardigd zijn mond open om te zeggen dat het absurd was dat zijn kundigheid in twijfel werd getrokken, maar Enprise legde hem het zwijgen op door de map in zijn handen te duwen. Daarna leunde hij weer terug in zijn ontspannen houding en richtte hij zijn aandacht weer op zijn bord.

Ross bestudeerde nauwkeurig de omslag. Het was bedrukt met een vreemd logo in de drie primaire kleuren. Hij sloeg de map open, en bestudeerde de tekst.

DELOS RESORT

Delos Corporation

President: E. Enprise

Executive Director: A. Bredoh

Delos Technologies Divison, Inc.

Operations Supervisor: H. Humprey

Lead Engineer: C. Richard

Investments by Global Investments, Inc.

Design & Development by Delos Tech.

Delos Corporation © - Creating Life Out Of Vision

Ross meende dat enkele namen hem bekend voorkwamen. Maar Enprise zou dan ook Enprise niet geweest zijn als hij de grootste knappe koppen van tegenwoordig niet had weten te strikken voor zijn zaakjes. Hij blikte schuin naar zijn zakenpartner, op wiens gezicht geen spoor van zenuwachtigheid was af te lezen, en die zorgeloos zijn dampende pannenkoek bestudeerde.

Hoofdschuddend sloeg Ross de bladzijde om. Toen viel zijn oog ineens op een pagina die roodgekleurd was, en bestempeld was met een zwart teken. Hij bestudeerde het, en las het volgende:

FOUTRAPPORT

Vandaag, den negentiende juli van 2017, heeft zich een ongeïdentificeerde fabricagefout voorgedaan. Na verschillende meldingen van een zekere 'chaos' in het verpakkingsdepartement, Hal C,

sectie 3, werd er door bevoegd personeel nauwkeurig onderzoek verricht. De oorzaak van het incident is tot op heden nog niet vastgesteld. Er zijn vermoedens, dat...

Ross merkte plots dat het middelste gedeelte van de tekst was verwijderd, en kon alleen het laatste stukje lezen:

Was getekend,

S. Brynner

Delos Corporatie kernteam - Technicus

‘Wat was nou die fabricagefout?’ vroeg hij nieuwsgierig. Plotseling veranderde de houding van Enprise. Hij hield abrupt op met eten, en keek met een behoedzame, observerende blik zijn kant uit. ‘Welke fabricagefout?’

Ross overhandigde het papier, zonder na te denken of dat misschien wel verstandig was. Enprise keek het vluchtig door, vouwde het daarna haastig op, en stak het in zijn gilet. ‘Niets bijzonders, een arbeider had per ongeluk een machine verkeerd ingesteld, waardoor er wat verpakkingsmateriaal werd verspild. De technicus die voor het rapport verantwoordelijk was, moest vergeten zijn het te seponeren nadat de zaak was opgehelderd. Om eerlijk te zijn weet ik ook niet hoe het in die map terecht kwam,’

Hij zette zich weer verrassend vlug aan zijn eten. Ross keek in gedachten verzonken toe. Het antwoord klonk nu niet bepaald geloofwaardig, en hij meende te horen dat Enprise er aardig bedreven in was geraakt, en het dus misschien als standaardantwoord voor dergelijke vragen gebruikte. Hij maakte een mentale notitie van de naam *S. Brynner*. Er zou vast wel ergens een lijst met personeelsleden en hun contactgegevens bijgesloten zijn; die zou hij later in alle rust raadplegen.

Toen begon hij weer verder te bladeren. Er waren nog wat pagina’s met licentie-informatie en onbeduidende vermeldingen, maar plotseling kwam hij bij een document aan dat ogenschijnlijk een stuk interessanter was. Hij nam het uit de map en bestudeerde het nauwkeurig. ‘Wanneer is je project klaar?’

‘Beste jongen,’ glimlachte Enprise, alsof Ross een vraag had gesteld waar hij al heel lang op wachtte, ‘Het is al klaar. Volgende maand gaan we open.’

Ross hoorde zijn antwoord maar half. Zijn aandacht was volledig gericht op de afbeelding die op de bladzijde stond. Het beschreef een man die in een enigszins defensieve houding stond. Hij droeg vreemde kledij: een bruine broek met leren holster, een grijs overhemd, een revolver in zijn ene hand. Maar Ross had alleen maar oog voor het hoofd. Dat zag er in eerste instantie vrij normaal uit; de man had een gefronst gezicht, hoekig en lichtelijk gebruind door de zon, met dunne lippen. Op zijn hoofd prijkte een zwarte hoed. Dit was overduidelijk een soort cowboy.

Maar dat gezicht.

Het was van de rest van het hoofd afgescheiden en stak enkele centimeters naar buiten, waardoor de achterliggende ruimte redelijk te zien was. Maar de organen die Ross verwacht had achter het gezicht bleven uit. Het geheel was een paneel van chips en draadjes, die regelmatig in elkaar overliepen. Het was op ongelooflijk gecompliceerde wijze in elkaar gezet. Bewonderenswaardig. Het ging werkelijk zijn verstand te boven.

Dit was geen mens.

Dit was een machine.

DE VAKANTIE VAN DE TOEKOMST

4 jaar later...

Leroy Wright werd zich langzaam gewaar van een kalmerend geroezemoes om zich heen. Met zijn ogen gesloten probeerde hij zich binnen de onbekende atmosfeer te oriënteren. Dat was een soort instinctieve reactie, waardoor hij de omgeving kon aanvoelen en bekende patronen in zijn geheugen kon herkennen. Onder zijn voeten deinde de vloer zachtjes, alsof hij over een licht hellende grond voerde. Hij meende tussen het onverstaanbare gemompel een rustig, onregelmatig ruisen te horen. Uiteindelijk stond hij zichzelf toe de omgeving beter in zich op te nemen, en opende hij zijn ogen. Gedimd daglicht viel in zijn pupillen. Hij knipperde om het waas te doen verdwijnen, en toen realiseerde hij zich waar hij zich bevond.

Om hem heen zaten mensen in stoelen die onbeduidende gesprekken op fluisterende toon voerden. Af en toe liep een blauw geüniformeerde stewardess stijfjes langs om te vragen of iemand de behoefte had aan verversingen. De ramen boden uitzicht op een oneindig lang, blauw laken: de zee. Deze leek tamelijk rustig; de schuimkoppen sloegen even omhoog, maar plensden al gauw weer uiteen in de blauwe massa. Roy draaide zich om, en een stille, sluimerende warmte vulde hem toen hij Stephanie Wilson zag. Steffie, met haar golvende, gouden lokken en ondoorgrondelijk, heldere blauwe ogen. Ze las een boekje met groene kaft. Toen ze zag dat hij wakker was geworden, keek ze op en glimlachte. Lachrimpeltjes accentueerden de fijne lijnen van haar jonge gezicht.

‘Het werd eens tijd, slaapkop, hoe heb je geslapen?’ Roy werkte zich moeizaam op in zijn stoel voor zover deze dat toeliet; een slanke man van eind dertig. Hij geeuwde en keek nogmaals om zich heen voordat hij antwoordde. ‘Ik moet zeggen dat ik alleszins redelijk getukt heb. Ik kan me alleen vrij weinig herinneren van alle heisa die hieraan vooraf is gegaan. Ben ik soms gedrogeerd?’ Steffie lachte weer. ‘Welnee joh, gekkerd. Ik heb je vannacht opgehaald. Je was zo moe, dat je in slaap bent gevallen toen we hier aan boord gingen. Ik kan het je overigens niet kwalijk nemen,’ Ze

klopte op de rugleuning van haar stoel. 'Die stoelen liggen belachelijk comfortabel. Ik vraag me af van welke stof ze gemaakt zijn,'

'Ah, en waar zijn we nu?'

'Op een ferry.'

'Ja, zover was ik gelukkig wel.' zuchtte Roy. 'Ik bedoel, waar gaan we heen?'

Steffie haalde een verkreukeld affiche uit haar blouse en gaf het aan Roy. Kritisch bekeek hij de rijkelijk geïllustreerde plaat. Het was een affiche van een themapark, met verschillende lagen. Elke laag betrof een ander historisch aspect: één bevatte postkoetsen, cowboys op paarden en revolvers, de tweede had Romeins uitzierende gebouwen, met witmarmeren pilaren en mensen in toga's, en de derde beschreef kastelen, ridders en jonkvrouwen. Bovenin stond een logo, in de drie primaire kleuren. *'DELOS - DE VAKANTIE VAN DE TOEKOMST, VANDAAG.'*

Roy fronste. 'Een themapark? Je hebt toch niet met torenhoge bedragen voor me lopen smijten, mag ik hopen?'

Hij haatte het als mensen zich op dergelijke wijze om hem bekommerden. Zeker als het dan financiële afhankelijkheid betrof.

'Nee hoor,' zei Steffie, 'Ik kreeg enkele weken geleden de opdracht om een nieuw park te recenseren. Het scheen heel bijzonder te zijn op het gebied van diversiteit en innovatie. Uiteindelijk vond ik het zó'n geweldige ervaring, dat ik vroeg of ik nog een keertje op eigen gelegenheid mocht gaan. En m'n hoofdredacteur stemde toe.'

'Uiteraard.' antwoordde Roy. 'En je dacht er gelijk aan om mij ook maar bij dat hele gedoe te betrekken?'

'Ach, kom op, ouwe zeur. Je zit anders toch de hele dag thuis weg te rotten.' grinnikte ze.

'Wie zegt dat?'

'Oh, jij wilde zeggen dat je serieus met iets bezig bent?'

'Wie weet. Waar men geen kennis over draagt, kan men ook niet over oordelen.'

'Scheep me nou niet af met die vage spreuken,' zei Steffie verontwaardigd, 'Noem eens een voorbeeld, dan?'

'Nou... ik speculeerde laatst eens over de kwestie of er wel of niet een 'hogere macht' bestaat.'

'Religie?'

'Zo ongeveer. Zie je, religie is in feite een projectie van de mens op de bewering dat er een betekenis achter ons bestaan zit. Sommigen

geloven graag dat we met een reden hier zijn, dat er een ordening in onze dagen zit. Ze denken dat er een kracht is die we niet begrijpen, en die ons aanstuurt. Geen enkele beslissing die we maken is van onszelf. Er bestaat geen toeval. Achter elke gebeurtenis zit een bepaalde 'programmering'. Ze willen zichzelf de zekerheid geven dat ze met die kracht kunnen communiceren. Daarom bestempelen ze het met een bepaalde figuur – God, Allah, Boeddha, noem het maar op. Je kan niet tot iets bidden wat geen naam heeft.'

'En jij gelooft ook in een hogere kracht?'

'Persoonlijk ben ik atheïstisch. Ik geloof niet in... 'iets'. 'Geloof' is in feite iets wat ontsproten is aan de menselijke psychologie. Er zijn nu eenmaal dingen die buiten het menselijk begrip liggen, en in een poging om die alsnog te begrijpen, creëren ze voor zichzelf een bepaald fenomeen dat er verantwoordelijk voor is. Het is allemaal maar arrogantie. Ze denken dat de mens een superieur ras is dat in staat is alles te verklaren. Geloof mij maar; wij mensen zijn slechts een stel leken dat nog maar net om het hoekje komt kijken. Er zullen altijd dingen zijn die we niet kunnen begrijpen. Die zijn niet te verklaren – ook niet door middel van een 'kracht'.'

Roy trok een moeizaam gezicht na zijn filosofische uitbarsting en ging verzitten. Steffie trok een wenkbrauw op. 'En hoe gaat dit precies een impact hebben op de samenleving, denk je?'

'Oh, helemaal niet,' grijnsde hij. 'Je kan al die nonsens gewoon negeren, hoor. Men bagatelliseert de wetenschap toch al langere tijd. Naar filosofen wordt niet meer geluisterd, want die kramen toch alleen maar 'irrationele bagger' uit.'

Steffie stootte hem liefkozend aan. 'Wat ben je toch weer lief voor jezelf. Weet je, nu ben ik eigenlijk zeker blij dat ik je heb meegenomen.'

Roy keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan, en schaterlachend wendde ze zich weer tot haar boek. Hij rolde met zijn ogen en bekeek nogmaals eens het affiche. Steffie's enthousiasme voor het themapark was nogal opmerkelijk te noemen. Normaliter was ze nooit zo gecharmeerd door dergelijke plaatsen, met name omdat ze ze eigenlijk altijd afkraakte. Stephanie Wilson stond bekend als een van de meest genadeloze journalisten van haar generatie. Hij vouwde de affiche netjes op, en borg het op in zijn jaszak. Zwijgend vouwde hij zijn handen. 'Als ik even zo onbeleefd mag zijn, wat in 's hemelsnaam laat

je denken dat dit park toevallig een uitzondering is op je standaard 'waardeloos'-stempel?

'Dat zal je zo wel zien. Als het goed is begint de introductievideo over enkele minuten,' zei Steffie, terwijl ze op haar horloge keek.

Leroy Wright was altijd zorgzaam voor Steffie Wilson. Dat was eigenlijk een uitzonderlijke reactie, voor hem dan. Hij had het niet zo op vrouwen. Op veel mensen niet, overigens.

Roy was een gescheiden ex-jurist uit Chicago. Met prachtig zwart haar en mysterieuze, donkere ogen moest hij er in zijn jonge jaren best knap uit hebben gezien. Jonge Roy was avontuurlijk, een man die graag risico's nam. Hij dacht dat hij de perfecte vrouw gevonden had toen hij zijn eerste vriendin huwde. En dat scheen aanvankelijk ook zo: ze maakten romantische uitstapjes, vreeën, lachten en huilden samen. Het leven was goed voor Roy Wright.

Tegelijkertijd was hij een algemeen bekend persoon op juridisch gebied geworden. Dat was ook niet vreemd, want hij had aan een van de beste universiteiten gestudeerd en maakte een opzienbarende opkomst. Hij stond vooral bekend om zijn kritische visie op bepaalde zaken. Altijd zag hij een zijde in een verhaal die niet klopte in verhouding tot de werkelijke feiten. Nadat hij ooit eens een spectaculaire zaak had geklaard, het betrof een rijke stinkerd met veel invloed die zijn vriendin had vermoord, vroeg men hem eens waarom hij een gewone jurist was geworden. Met zijn gaven had hij beslist een machtige topman kunnen worden. Roy had laconiek gezegd: 'Er zijn al genoeg populaire mensen met zogenaamde 'buitengewone' gaven op de wereld. Ik denk dat ik de mensheid op een meer rechtvaardige wijze van dienst kan zijn.'

En dat was het. Echter begon Roy's ego samen met zijn carrière ook in omvang toe te nemen. Enige tijd later beschouwde hij zichzelf immuun op juridisch gebied, vooral omdat hij de wet op zijn duimpje kende en elke zaak op fantastische wijze wist te winnen. In werkelijkheid was daar wel iets van waar, maar Roy zag in de grote massa één persoon over het hoofd die wel degelijk in staat was om hem een hak te zetten.

Enige tijd later gaf zijn vrouw tijdens een klein etentje aan dat ze een echtscheiding wilde beginnen. Roy had vanzelfsprekend tegengestribbeld, maar zag in dat het in wezen nog best een redelijk verzoek was. Tenslotte was hij steeds intensiever bezig met zijn carrière en maakte weinig tijd vrij voor privé-zaken. Enige tijd later

ging hij overstag, en stemde in met een echtscheiding. Zijn carrièrebelangen wonnen het van zijn emotionele gevoelens.

Het was een keuze die zijn leven drastisch deed veranderen.

Hij wist even niet h oe ze het gedaan had, maar toen hij het uiteindelijk doorhad, kon hij zichzelf wel voor zijn kop slaan. Roy en zijn gescheiden vrouw waren in een gemeenschap van goederen getrouwd. Bij het opstellen van de huwelijksdocumenten was er door de notaris vastgelegd dat, mocht er een echtscheiding plaatsvinden, het merendeel van het bezit naar de echtgenote zou gaan. Natuurlijk was hij er destijds wel van op de hoogte, maar het was toen meer een handeling uit impulsiviteit. Het resulteerde erin dat zijn ex-echtgenote ongeveer driekwart van zijn vermogen opstreek en vertrok naar een of ander exotisch land. Daarna hoorde hij nooit meer iets van haar.

Ze was op ontzettend geniepige wijze door de mazen van de wet gekropen. Roy had zelfs het vermoeden dat ze dit al vanaf het begin zo had uitgedacht, om op het hoogtepunt van zijn carrière toe te slaan en hem kaal te plukken. Hij begreep niet hoe hij zich z o had kunnen laten foppen, want het leek allemaal zo tamelijk eenvoudig.

Roy raakte in de schulden. Hij was door de acties van de echtscheiding z o onzeker geworden dat al zijn zaken mislukten. Zijn reputatie kelderde nog sneller dan een zinkend schip, en op een gegeven moment was hij gebroken. Hij bezat op dat moment niets meer dan een schamel appartementje in een of andere buitenwijk van Chicago. Daar mocht hij nog blij mee zijn; dat hij  uberhaupt nog een huis h ad. Roy raakte in een depressie. Hij zag geen hoop meer in het leven. Het werd enige tijd later compleet ondraaglijk. Hij overweeg toen om zichzelf het leven te ontnemen om hem verdere ellende te besparen.

En toen klopte Stephanie Wilson bij hem op de deur.

Steffie was een soort tegenpool van het wrak dat hij toen was. Levendig, vol enthousiasme en optimisme vertelde ze dat ze een reporter voor een bekend nieuwsblad was en Roy wilde interviewen over de gang van zijn leven. Om eerlijk te zijn had hij niet verwacht dat men of de media ook nog maar  e n seconde aandacht aan hem zouden besteden, en daarom was hij z o stomverbaasd dat hij het maar toeliet. Na het aanhoren van zijn verhaal toonde ze zichtbaar mededogen en zei ze dat ze beslist alles zou doen om de situatie wat te verlichten en hem te helpen. Roy had haar aangekeken alsof ze gek was. Tot zijn grote verbazing bleek echter dat ze die woorden serieus meende. Hij

was ontroerd door Steffie's zorgzaamheid, en besloot dat nu een suïcide het niet waard was. Ze regelde financiële steun voor hem en bezocht hem vaak. Roy hield er niet van om afhankelijk te zijn van mensen, maar Steffie wilde er niets van weten en arrangeerde de meest omvangrijke hulpinitiatieven. Zo kwam het dat ze goed bevriend raakten, en steeds meer tijd met elkaar spendeerden.

Er kon zeker wel gezegd worden dat Roy zijn leven aan Steffie te danken had, ook al ware het dan niet direct. Hij verbitterde echter nadat zijn leven weer enigszins op de rails was gekomen. Dat was enerzijds ook wel begrijpelijk, aangezien zijn gehele leven onverwachte wendingen had genomen.

Hoe het ook zij, die verbittering was niet geheel negatief. Hij had namelijk nog steeds niet het vermogen verloren om een kritische visie op zaken te hebben, en hij nam dan ook geen blad voor de mond om die visie uit te dragen. Men kon hem tamelijk cynisch noemen, zoals hij thuis wekenlang met de gordijnen dicht zat, en wat krantenknipsels hield om volledig te analyseren en af te kraken. Roy was op het moment niet veel meer dan een chagrijnige kluizenaar. Maar gelukkig was er altijd Steffie nog, wiens aanwezigheid hem altijd op zijn gemak stelde.

En ze was zo direct. Sleepte hem altijd mee van hot naar her, zonder dat hij de kans kreeg om bezwaar in te brengen. Maar misschien was dat wel goed zo, hij zou anders toch maar vervallen in een eindeloze spiraal van stagnatie.

'Kan ik u iets te lezen aanbieden, meneer?'

Roy keek op, en zag een stewardess stijfjes naar hem glimlachen. Een onberispelijk uniform, blauw hoedje op haar strakke, zwarte kapsel. En die glimlach dan, vreselijk. Als ze niet meer aan de bak kwam als bediende, kon ze nog ieder geval model staan voor een Barbie-reclame. Hij zuchtte, en opende zijn mond om het aanbod vriendelijk af te wijzen, maar de stewardess draaide zich plotseling om. 'Oh, excuseert u mij,' zei ze haastig terwijl ze een boekje op zijn schoot wierp, 'Ik moet even iemand van verfrissingen voorzien.'

Ze liep haastig weg zonder op of om te kijken. Roy staaarde haar verbaasd na, en keek toen naar het boekje op zijn schoot. De titel luidde; '*De Delos Corporatie – Wetenschapsinnovators*', in vergulde letters. Hij zuchtte terwijl hij het opensloeg. 'Verschrikkelijk, zelfs de trukendoos van stewardessen maakt evolutie door... Waar gaat het heen met de wereld?'

En hij begon te lezen.

De inleiding beschreef een stukje met nevenstaand een grijze foto van een lachende man, ongeveer eind dertig, met keurig gekamd haar.

'In 1996 droomde miljonair Emerson Enprise, onder andere bekend van de liefdadigheidsinstantie Science Benefit Foundation en zijn algehele activiteiten op wereldwijde schaal, van een interessant wetenschappelijk fenomeen. Al op jonge leeftijd was hij geïnteresseerd in de wetenschap die een steeds grotere impact heeft op het menselijk bestaan. Hij besloot zich daarom te specialiseren in de mogelijkheden betreffende het toepassen van technologie op het verbeteren van het dagelijks leven. Een succesvolle wetenschappelijke proeve in 2001 leidde tot speculatie over verwezenlijking van Enprise's fenomeen. De proeve beschreef het aantonen van de mogelijkheid tot scheppen van kunstmatige intelligentie, ook wel bekend als artificiële intelligentie, in machinerie. Hiermee...'

Roy sloeg de pagina om, en kwam bij een stukje over de geschiedenis van de Delos Corporatie. Hij las verder: *'Onderhandelingen in 2012 met diverse investeringsbureaus leidden tot oprichting van de Delos Corporatie: het resultaat van Enprise's fenomenale visie. De Corporatie stond voor een innovatieve visie, en werd hiermee een van de meest omvangrijke wereldleiders op het gebied van wetenschaps-innovatie. In 2014 bracht Delos haar eerste apparaat met sporen van kunstmatige intelligentie op de markt: een interactief koffiezetapparaat waarmee kon worden gecommuniceerd over de soort koffie die moest worden ingeschonken. Dit plaveide uiteindelijk de weg naar een nieuwe toekomst.'*

Roy bladerde weer het boekje door, tot hij bij een stukje met een illustratie van een eiland kwam.

'In 2016 besloot Emerson Enprise echter dat het doel van de Delos Corporatie niet goed werd uitgedragen door alleen huishoudelijke apparaten te fabriceren. Hierop beëindigde de corporatie al haar productieprocessen en ging ze over op het verder verdiepen van de toepassingen aangaande technologie. Dit leidde tot een periode van opmerkelijke rust, welke ook geruime tijd als een 'faillissement' van de Corporatie werd beschouwd.'

Na acht jaar keerde de Delos Corporatie echter succesvol terug. Emerson Enprise noemde de periode "een fantastische kans om meer te leren over de talrijke mogelijkheden met de fantastische wetenschap". Het bleek dat de Corporatie zich had gespecialiseerd in de amusementssector. In het diepste geheim was er op het Griekse eiland Solis, in de volksmond het 'Zonne-eiland' genoemd, een spectaculair themapark geconstrueerd. Na jaren van inspanning en onderzoek kon dan eindelijk het revolutionaire park worden geopend. Er werd door menig critici geconstateerd dat dit absoluut geen 'normaal' park betrof, en het verwierf dan ook een vrijwel legendarische reputatie. Tot op de dag van vandaag is de Delos Corporatie nog altijd intensief bezig met het ontwikkelen en innoveren van de wetenschap, alsmede het brengen van het amusement van de toekomst.'

Roy bladerde nog even om te zien of er ergens anders nog een stukje was dat Delos of haar amusementspark beschreef, maar er stond niets anders in dan nog enkele korte biografieën van betrokken wetenschappers of beschrijvingen van apparaten. Hij sloeg het boekje dicht en fronste. 'Verontrustend', dat was op het moment het enige woord waar hij in zijn hoofd mee speelde. Hij had er nog geen specifieke verklaring voor, maar als de zaken liepen zoals hij voorspelde, zou hij er vanzelf tot één komen. Zijn voorgevoelens, die vrijwel altijd bleken te kloppen, hadden altijd gegronde redenen, die zich vaak in een later stadium pas ontwikkelden.

'Let op!' Hij voelde hoe Steffie hem aanstootte. 'Het begint!'

AANKOMST

Nog geen seconde nadat Steffie zijn aandacht had getrokken klonk de stem van de intercom: *'Dames en heren, wij hopen vooraleerst dat u een prettige reis ervaart en danken u te reizen met Delos Lines. Over enkele seconden zal de introductievideo aanvangen, die u meer informatie zal verschaffen over uw verblijf in het Delos Resort. Het apparaat, bevestigd aan uw zetel, zal zo beginnen te knipperen. Wanneer u een blauw lichtje ziet kunt u de koptelefoon uit de houder nemen. Mocht u enige problemen ervaren met het gebruik van uw koptelefoon, twijfel dan niet om een van onze personeelsleden aan te spreken voor verdere assistentie. Herhaling: Dames en heren...'*

Roy zag hoe een blauw lampje op een soort doosje aan zijn zetel oplichtte. Hij opende het doosje en vond een zwarte koptelefoon, geheel bekleed met chroom. Hij plaatste hem op zijn hoofd en keek ietwat verbaasd op toen Steffie naast hem begon te grinniken. Daarna rolde hij met zijn ogen. 'Ja hoor, laat me raden, ik zie er zeker weer uit als een soort straatschoffie?'

'Je neemt me de woorden uit de mond,' lachte Steffie. 'Ach, je moet maar zo denken: je bent niet de enigste.'

Hoofdschuddend richtte Roy zijn blik op het scherm op de stoel voor hem. Het hem inmiddels bekende logo van Delos was zichtbaar, van welke de kleurvlakken langzaam om elkaar heen draaiden. Rond hem flitsen de schermen een voor een aan op hetzelfde beeld. Plotseling merkte hij dat Steffie geen koptelefoon op had. 'Luister je niet?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb het de vorige keer al gezien.'

Het scherm veranderde, en het logo verkleinde zich tot een pictogram rechtsonder op het scherm. Er was nu een driedimensionale kaart te zien van het eiland. Uit gewoonte nam Roy de contouren goed in zich op. Het kon onmogelijk een kunstmatig eiland zijn, daarvoor was er te veel reliëf aanwezig. Er waren drie koepels zichtbaar, die kennelijk de 'werelden' moesten representeren. De koepels werden omringd door grote vlakten of vervaarlijk uitzierende gebergten. *'De ideale plek om te zorgen dat er niemand ongemerkt weg kan om te snuffelen,'* kwam er in

zijn hoofd op. Hij besloot voor nu even zijn gedachten voor zich te houden en de rest van de video te bekijken.

Het beeld zoomde in op een futuristisch uitzierend gebouw op het westen van het eiland, op enkele kilometers afstand van de kust. Een verrassend heldere stem begon te spreken: *'Welkom in het Delos Resort, hét amusementspark van de toekomst. Op deze plek worden oude tradities gecombineerd met innovatieve technologie, om een resultaat te creëren dat u de ervaring van uw leven zal bieden.'*

Het beeld werd scherper en voegde nu lagen toe aan de afbeelding, zodat Roy het gebouw in zijn volle glorie kon aanschouwen. In feite bestond het uit twee delen: het voorste deel bestond voornamelijk uit glas met enkele dunne balken ter ondersteuning, terwijl het achterste gedeelte volledig uit glanzend metaal bestond en verder uitliep op drie omvangrijke cilinders.

'Het gebouw dat u momenteel ziet is ons bezoekerscentrum; hier begint uw onvergetelijke reis. Eerst wordt u de gelegenheid geboden om meer te leren over de Delos Corporatie en haar invloed op de hedendaagse technologie, maar u kunt vanzelfsprekend ook video's bekijken die u een bredere kijk geven op het Resort. Tevens kunt u kiezen uit een brede collectie souvenirs en andere Delos merchandise, zodat u uw ervaring mee naar huis kunt nemen!'

Vanzelfsprekend, dacht hij, commercie eerst.

'Later is het dan echter tijd om uw avontuur te beginnen! Bij reservering voor uw verblijf in het Delos Resort heeft u keuze kunnen maken uit drie van onze historische werelden: Romanworld, Medievalworld en Westworld. Zodra u heeft ingecheckt bij de juiste gate wordt u op interactieve wijze voorbereid op uw verblijf in de gekozen wereld. Tevens wordt de juiste uitrusting, inclusief passende wapens, aan u verstrekt.'

Er werden korte clips vertoond van lachende gasten die verschillende pakketten uitgereikt kregen. Ook zag Roy een groepje mensen die door een als ridder verkleedde gids werden geïnstrueerd.

'Maakt u zich geen zorgen: uw veiligheid is onze prioriteit. De werking van de Delos-wapens wordt u uitgebreid verklaard voordat u de wereld betreedt. Bent u nog steeds niet zeker van het juist hanteren van uw wapen, of ervaart u andere moeilijkheden in de interactieve voorbereiding, dan kunt u zich altijd wenden tot onze kundige gidsen.'

Het beeld zoomde weer uit en focuste zich ditmaal op de eerste koepel. Langzamerhand werden de eerste lagen toegevoegd en

werden er kleine clips en afbeeldingen vertoond aan weerskanten van de kaart. Roy herkende antieke gebouwen die uit de Griekse tijd moesten dateren. Hij kon het prima omschrijven als een verzameling pilaren, badplaatsen en omvangrijke, met witte stenen geplaveide pleinen. Het omliggende gebied bestond uit prachtige, groene velden, met aan de grenzen hoge gebergten en rivieren.

'Romanworld is de perfecte wereld voor de liefhebber van ouderwetse, Romeinse ontspanning. Laat u als een oude god verwennen in een plaats vol bruisende orgieën, bloedstollende gladiatorenengevechten en spirituele orakels.'

Het beeld toonde een afbeelding van twee vechtende mannen in gouden harnas. *'Zelfs de kleinste persoon kan een strijdheld worden in Romanworld. Daag een gladiator uit en vecht tot het bittere einde, waarvan u altijd de garantie heeft dat ú als winnaar eindigt!'*

Nu zag Roy een wild feest bij nacht, waarbij er absoluut niet zuinig werd omgesprongen met de wijn en vele mannen en vrouwen vrolijk met elkaar dansten. *'Ook wanneer u liever naar de karaf grijpt dan naar de drietand, is er plaats voor u in Romanworld. Participeer aan levendige orgieën, waarbij u alle spanningen kunt vergeten en gerust uit de band kunt springen!'*

Het beeld zoomde weer uit en liet ditmaal de tweede koepel zien. Direct verscheen een middeleeuws kasteel met groene landschappen. Kleine nederzettingen waren schaars over de heuvelachtige landschappen verspreid. Hier en daar zag hij een enorm woud, met ogenschijnlijk duizenden donkergroene bomen. De stem vervolgde haar commentaar: *'Keer terug in het middeleeuwse Europa in Medievalworld. Het hoogtepunt van dit charmante landschap bestaat uit een compleet kasteel, dat volgens oude bouwplannen is geconstrueerd. De hoofdactiviteit is natuurlijk het bevechten van duistere ridders om de harten van de vele jonkvrouwen te winnen. Maar ook voor de gasten met een fijne smaak is er wat wils. Medievalworld biedt u een volledig diner waarbij u vooral niet bevreesd hoeft te zijn om uw honger te stillen. Absolute spanning in een unieke omgeving gegarandeerd!'*

Vanzelfsprekend was het nu aan de derde koepel om haar inhoud te tonen. Om eerlijk te zijn was Roy meer nieuwsgierig naar Westworld en haar aanbod dan de voorgaande werelden. Hij was op zich wel een fervent liefhebber van westerns, een passie die hij had meegenomen uit zijn jeugd. Glimlachend dacht hij terug aan de tijd dat hij nog dolblij

was met een stoffige cowboyhoed, terwijl het in de huidige tijd de standaard was om nog geen genoeg te nemen met een peperdure iPad. Hij richtte gelijk zijn aandacht weer op het scherm toen de stem begon te spreken. *'Altijd al de revolverheld willen uithangen? In Westworld is er plaats genoeg voor mensen die dapper genoeg zijn om brute bankovervallen te verijdelen! Deze wereld, die u meeneemt naar de oude, Amerikaanse frontier, brengt u in een interessante tijd waarin cowboys de helden waren en de enige vorm van recht een sheriff was. In Westworld kunt u elke rol spelen die u maar wilt - ook als u het minder best met de wet voorheeft. Dankzij het makkelijk én veilig gebruik van de Delos-revolvers kunt u zonder zorgen op pad gaan als een ware westernheld. Er valt niet genoeg te ontdekken in deze fantastische wereld, bomvol spektakel, blauwe bonen en outlaws!'*

Het scherm toonde weer de volledige kaart van het eiland, en in een oogwenk werd het bezoekerscentrum met de werelden verbonden door rode lijnen.

'Elk van de werelden wordt beschermd door een speciale koepel, zodat er geen mogelijkheid bestaat om heen en weer te reizen tussen de werelden. Het Delos resort heeft de beschikking tot een uitgebreid monorailstelsel, waardoor haar bezoekers moeiteloos getransporteerd kunnen worden van het bezoekerscentrum naar de werelden. Wanneer u enige problemen ondervindt tijdens uw verblijf kunt u zich ten alle tijde wenden tot de Delos Wereldcentra. U kunt deze introductievideo herbekijken bij aankomst in het bezoekerscentrum, of voor meer informatie bellen naar onze klantenservice.'

Het scherm veranderde voor de laatste maal, en toonde nu een uitgebreid informatiepaneel met feiten over het park. Roy zette de koptelefoon af en verwerkte zorgvuldig de gewonnen informatie. Op het eerste gezicht was er niets verdachts aan, maar hij meende iets te missen in het totale plaatje, een laatste puzzelstukje. Steffie merkte zijn moeilijke blik op en vroeg: 'Wat is 't? Weer een fenomenale theorie aan het opstellen?'

Roy schudde zijn hoofd. 'Nee, ik vraag me iets af. Ik hoef slechts één ding uit te zoeken,'

Hij bekeek het informatiepaneel, en selecteerde 'bezoekers'. Het scherm vervormde en liet een pagina met diverse kaders zien. Hij inspecteerde enkele nauwkeurig, terwijl er langzaam een glimlach op zijn gezicht verscheen.

‘Wat?’ vroeg Steffie verbaasd. Roy leunde tevreden achterover, en sprak: ‘Er viel me iets op aan de videobeelden, maar ik meende nog wat te missen in mijn conclusie. Die heb ik - gelukkig - nu kunnen completeren.’

‘Oeh, raadsels,’ zei ze, en ze ging verzitten, ‘Vertel op!’

Roy keek schuin naar haar, en grijnsde. ‘Vooruit dan. De bezoekersfeiten zeggen dat er in elke wereld ruimte is voor groepen van maximaal dertig personen. Vermenigvuldigd met drie brengt ons dat op een totaal van...’

‘Negentig personen.’ vulde Steffie aan. ‘Correct.’ knikte Roy, ‘En dat lijkt ook te kloppen met het aantal wat we momenteel bij ons hebben. De videobeelden, ervan uitgaande dat ze van één lading bezoekers zijn, laten ons een veel groter aantal zien. Maar dat zegt in feite niets, aangezien...’

‘Ze evengoed op verschillende tijden en van verschillende ladingen kunnen zijn gemaakt,’

‘Wederom helemaal goed,’ glimlachte Roy, ‘Dus moest ik op zoek gaan naar een ander feit dat mijn theorie zou kunnen bevestigen. En die heb ik gelukkig gevonden,’

Hij selecteerde een knop, en het scherm gaf opnieuw een kaart van het park weer. ‘Kijk eens goed naar de schaal van het park. Het betreft in dit geval de individuele werelden. Wat valt je op? De werelden zijn in principe veel te groot, zelfs voor dertig personen die zich vrij moeten kunnen bewegen. Ze zijn in staat om een veel groter aantal personen te huisvesten. Nou ga je me echt niet aanpraten dat die Enprise zo’n fanatiekeling is die z’n gasten alle ruimte wil geven, want in wezen is hij een zakenman, van ‘t soort dat probeert te bezuinigen waar dat maar mogelijk is.’

‘En je concludeert dus?’ vroeg Steffie.

‘Ik concludeer dat er - afgezien van de medewerkers en bezoekers - een derde groep op het eiland aanwezig is, hoogstwaarschijnlijk ter entertainment van de gasten. En die onuitstaanbare grijns op je gezicht vertelt me dat je vrijwel zeker weet waar ik het over heb.’

‘En of,’ grijnsde Steffie, ‘maar ik ga het je nog niet vertellen. Dan zou ik alleen maar de verassing verpesten.’

En daarmee was alles gezegd. Steffie hield sowieso voet bij stuk, en Roy was niet het type dat ging smeken om details. Hij besloot de tijd te doden met het bestuderen van zijn lotgenoten. De mensen om hem heen zagen er nu niet bepaald uit als volk dat elke dag ploeterde voor

haar boterham - integendeel. Het stikte er van de snobs met geprononceerde gelaatstrekken, die zich kennelijk kostelijk amuseerden met elkaar de loef afsteken als het om deftige kleding ging. Hij trok zich niet snel iets aan van andere mensen, maar moest toegeven dat hij zich als een aardig buitenbeentje kenmerkte met zijn sombere zwarte blouse en morsige shirt. Blijkbaar had hij half slaapdrongen maar wat uit de kast gerukt toen Steffie hem ophaalde.

Plotseling viel hem echter iets op, in die tweede zee van gepoederde neuzen, doffe monocles en tot in de eeuwigheid verfijnde kapsels. In een rij naast hem, ongeveer drie stoelen verder, was een man enthousiast in gesprek met een vrouw. Voor hem luisterde een meisje van ongeveer vijftien ongeïnteresseerd naar muziek terwijl naast haar een kleine jongen - waarschijnlijk haar broertje, die hij op negen schatte - tevergeefs haar aandacht probeerde te trekken. Roy veronderstelde dat ze een gezin moesten vormen, en verwonderde zich over de opmerkelijke samenstelling. De meeste passagiers leken totaal niet gerelateerd aan elkaar te zijn, met hier en daar misschien een kleine uitzondering. En dat was wel enigszins vreemd te noemen, aangezien snobs niet bepaald het type mensen waren dat graag haar tijd verdeed aan themaparken. Hij kon zelfs geen andere kinderen ontdekken.

Roy fronste. Het Delos park was gehuld in een mantel van vraagstukken en mysteries. Het was waarschijnlijk nog maar een kleine kwestie van tijd voordat er een boekje werd opgedaan.

Ongeveer een luttele tien minuten later klonk er een korte toon, gevolgd door een mededeling van de intercom. De stem was ditmaal mannelijk, waarschijnlijk van de kapitein. *'Dames en heren, wij danken u nogmaals te hebben gereisd met Delos Lines. Momenteel leggen wij aan bij Solis, thuishaven van het Delos Resort. Volg dadelijk de instructies van het personeel op, en wacht met opstaan tot het daarvoor bestemde sein is gegeven. Wij wensen u een prettig verblijf toe en hopen u een volgende keer weer te mogen begroeten.'*

Even later voelde Roy een kleine schok, en nam dit als bevestiging dat ze inderdaad hadden aangemeerd. Door de enthousiast pratende menigte heen ving hij een glimp op van de kust. De haven bevond zich in een kleine baai waar het water tamelijk rustig was; doch erbuiten sloegen de golven woest tegen de uitgeholde, ruwe kustwanden aan.

Het leger van geüniformeerde stewardessen kwam door een in de wand verzonken portaal geparadeerd, en nam positie in om de bezoekers naar buiten te leiden.

‘Hebben we eigenlijk nog bagage bij ons?’ vroeg Roy. Steffie schudde haar hoofd. ‘Je zou er praktisch niets aan hebben, het wordt bij de voorbereiding toch ingenomen. Maakt het voor mij trouwens alleen maar makkelijker.’

Ze maakten hun riemen los, en stonden op. Daarna voegden ze zich bij de sjokkende rij van vrolijk pratende mensen. Vanuit zijn ooghoek zag hij de ‘merkwaardige’ familie; vader tilde grinnikend zijn zoontje op, moeder klaagde tegen dochter, die een wanhopig gezicht trok. Roy kon het niet weerstaan om een klein glimlachje te vormen, maar die verdween evengoed weer als sneeuw voor de zon. Wat hij er wel niet voor over zou hebben om ook zo’n prachtig kroost te bezitten.

Automatisch wendde hij zijn blik naar Steffie voor hem, van wie enkel de blonde haren zichtbaar waren. Het was misschien verkeerd om te denken, maar hij koesterde wel de hoop dat...

Roy schudde de gedachten uit zijn hoofd. Gevoelens vertroebelden zijn geest. Dat was wel het laatste waar hij op zat te wachten; dat zijn instinct niet meer functioneel was. Hier lag een nieuw raadsel voor hem, een mysterie dat opgelost moest worden.

Leroy Wright glimlachte, en stapte met hernieuwde, frisse moed de zoute zeelucht en stralende zonneschijn in. Het was tijd om het Delos Resort eens kritisch te bekijken.

WHITNEY

Sam Whitney was niet bepaald een baatzuchtig man.

Al ruim twaalf jaar was hij nu werkzaam als ingenieur bij een softwarebedrijf, en in die tijd had hij al menig opmerkelijke prestatie geleverd. Men sprak lovend over zijn kundigheid en zijn formidabele oog voor detail. Zelf deed hij daar vanzelfsprekend uitermate bescheiden over, maar dat veranderde niets aan het feit dat er hem ooit wel een beloning te wachten zou staan. Zo kwam het dat hij enkele weken geleden bij zijn baas in het kantoor verscheen, om vervolgens enthousiast bejubeld te worden. Lachend had hij hem een sigaar in zijn handen gedrukt en gebulderd: 'Sam, Sam, wat zouden we zonder jou moeten! Dit keer ontsnap je er niet aan, beste kerel! Ga jij maar eens lekker de bloemetjes buiten zetten, op kosten van de zaak!' Hij kon er niets tegenin brengen, maar wat viel er ook te beginnen als je al minstens dertig keer werknemer van de maand was geweest. Dat was net zoiets als een oorlogsheld die een eremedaille zou afslaan. Om eerlijk te zijn was hij in het begin bevreesd om zelfs zijn positie te verliezen, maar als hij nu, jaren later, terugkeek op die tijd, kon hij slechts glimlachen. Toch bleef hij beweren dat hij slechts zijn benodigde aandeel leverde, zoals iedereen. Men vond hem een fijne kerel, zijn bescheidenheid, zoals hij zoveel passie in zijn werk legde. Sam stond voor iedereen klaar en was door de jaren heen een legende, een rolmodel geworden voor veel van zijn collega's.

Zo vond hij zichzelf weken later, samen met Lauren en zijn twee kinderen, op een boot richting het vermoedelijk meest revolutionaire park dat ooit heeft bestaan. Hij koesterde een zekere fascinatie voor de Delos corporatie en haar werkzaamheden. Hun proeven beschreven met name het experimenteren met artificiële intelligentie, een droom voor elke hoogstaande technicus. Hoe fantastisch was het wel niet om een computer intelligentie te verschaffen, hem praktisch 'menselijk' te laten worden? Ja natuurlijk, er was ook bezwaar; er werden voortdurend belachelijke toekomstbeelden geschetst van machines die de mensheid regeerden. Maar dat was, in het opzicht van Whitney, gewoon een wat uit de hand gelopen waangedachte van een

of andere Terminator-gek. De mensheid slaagde er al 200.000 jaar in om haar dominantie te behouden, dus waarom zou dat niet lukken bij een computer, die nota bene door haarzelf geschapen was?

Enfin, het kwam er dus op neer dat hij Lauren het goede nieuws vertelde, en deze reageerde uitzinnig van blijdschap. Ze was sowieso wel tuk op dergelijke familie-uitjes. Daarbij was het wel weer eens wat anders dan de kampeertripjes naar Pine Woods, want Sam had het ongeluk altijd mobiel en in de buurt te moeten blijven. Zijn kinderen reageerden..., wel, zoals altijd op hun eigen manier. Ariana niet neutraler dan normaal, en Joey kon gelijk wekenlang nergens anders over praten.

‘Vooruit, Ariana, kun je dat ding nu even geen seconde met rust laten?’ vroeg Lauren geërgerd. Haar dochter schudde haar hoofd, en antwoordde: ‘Ik moet nog even Kelly een fijne vakantie toewensen, voor ik geen Wi-Fi meer heb. Ik kan d’r straks een weekend lang niet meer spreken!’

‘Wel, dat had je toch op de boot kunnen doen?’

‘Nee, want Joey zat de hele tijd in m’n oor te tetteren,’ zei Ariana bits.

‘Kom aan, jongens, laten we geen ruzie maken. We hebben nog een heel weekend vol leuke bezigheden,’ glimlachte Sam snel, en hij sloeg zijn armen om hen heen. Lauren keek hem vragend aan, maar hij schudde waarschuwend zijn hoofd. Dat mens maakte zich zoals gewoonlijk weer eens veel te druk. Ze had verschrikkelijk veel moeite om het feit te omarmen dat haar kleine meid nu langzaam de eerste fasen van haar puberteit doormaakte, en vergat daarbij de potentiële wrijvingen die zich konden voordoen. Over het algemeen kon ze überhaupt meer opschieten met haar vader dan haar moeder, aangezien hij en zij ongeveer dezelfde interesses deelden. Joey maakte het allemaal niet zo uit. De jongen liep enkele meters voor hen uit, met veel jeugdig enthousiasme om zich heen kijkend. Ze liepen de betonnen kade af, richting het brede pad dat naar het bezoekerscentrum leidde. Sam liet Ariana los en liep wat langzamer, zodat Lauren was gedwongen zijn voorbeeld te volgen.

‘Schat, maak je niet zo druk.’ zei hij. ‘Het is normaal dat ze zich wat meer aan elektronica hecht dan vroeger; daar is ze tiener voor.’

‘Ja, maar dan hoeft ze toch niet de hele tijd met dat ding te lopen?’ antwoordde Lauren, nog steeds sporen van ergernis vertonend. ‘Ik dacht dat dit een gezellige familievakantie werd?’

‘En dat wordt het ook, dat geef ik je op een briefje. Waarschijnlijk is elektronica niet eens toegestaan in het park. Laten we nu gewoon de zaken afwachten, dan komt alles best goed. Probeer je een beetje te ontspannen!’

‘Je hebt misschien wel gelijk,’ zuchtte Lauren, ‘Het is alleen... Ik maak me wat zorgen, ik ben bang dat ik ze te weinig aandacht geef.’

‘Dat is toch nergens voor nodig? Lieverd, je bent de beste moeder die ze zich kunnen wensen. En dat weten zij ook, maar ze laten het niet altijd merken.’ Hij drukte haar geruststellend een zoen op de wang.

‘Geniet gewoon wat van de zon, het is heerlijk weer!’

En daar was geen woord van gelogen, want Solis deed haar naam absoluut eer aan. De zon verwarmde het droge landschap rond hen, en een zachte bries voerde de warme lucht landinwaarts. Het normale landschap van Solis was niet bijster interessant, want het vertoonde vrijwel geen verschillen met de rest van de eilanden in het Middellandse Zeegebied. De grond was droog en gebarsten, met neergeslagen stof en hier en daar een kleine rotsformatie.

Sam zuchtte ontspannen, en leidde Lauren verder, de heuvel op.

BEZOEKERSCENTRUM

Het bezoekerscentrum was werkelijk een parel der moderne techniek.

De vele glazen glansden in het zonlicht toen Roy en Steffie de laatste meters naar boven aflegden. Het geheel strekte tot ver boven hen uit, minstens tien meter. Alles was versterkt met een dun, doch sterk geraamte; zonder platen zou het er ongetwijfeld uit hebben gezien als een soort spinnenweb. Dat deed echter niet af aan de schoonheid van het gebouw, welke niet minder van zich liet spreken.

Toen Roy eindelijk voor de eveneens glazen deuren stond, vroeg hij zich ten eerste af waarom ze in godsnaam geen lijn hadden aangelegd die hen van de kade naar boven voerde. Hoewel de helling min of meer flauw was, was het nog een hele klim om naar het gebouw te komen. Het herinnerde er hem er jammerlijk genoeg aan hoe ver zijn conditie achteruitgegaan was.

Steffie, veel kwieker, stond hem grijnzend op te wachten. 'Het werd tijd, oudje!'

'Iedereen z'n ding,' pufte Roy, 'wat zou ik met conditie moeten doen als ik toch niet achterlijk genoeg was om een marathon te lopen?' Ze sloeg een arm om zijn schouder, en samen betraden ze het imposant ogende gebouw.

Binnen kon hij wel steil achteroverslaan van verbazing. Als hij had geweten wat het bezoekerscentrum allemaal voor haar bezoekers in petto zou hebben, was hij wel een stuk voorzichtiger naar binnen gegaan. De wanden waren vanaf de ramen niet egaal, zoals hij verwacht had, maar maakten allerlei hoeken naar het plafond toe. Er waren diverse schermen aangebracht, die elk konden worden bediend met panelen op handhoogte. Enkele waren al bezet door groepjes bezoekers, die vol interesse samendromden.

In de verste wand waren drie cirkelvormige doorgangen te zien, met elk een diameter van enkele meters. De bovenstaande, holografische schermen lieten ieder de naam van de werelden. Hier en daar was nog een informatiebalie aangebracht, waar hetzelfde soort mensen waar Roy zo van hield - stijf lachende medewerksters - hun volgende cliënten afwachtten. Het geheel was geweldig - nee, fantastisch om te zien.

Hij ging nooit ver in het tonen van zijn emoties, maar helaas moest hij ditmaal een steek hebben laten vallen, want Steffie glimlachte: 'Je mond staat open.'

Ferm sloot hij zijn mond, en keek met gefronste wenkbrauwen opzij, om alleen maar een vermakelijke blik van Stephanie te ontvangen. Hoofdschuddend liet hij zijn blik weer de gigantische hal rondgaan. Hij was niet eens zo boos over haar onderbreking, dat was - integendeel, een goede zaak. Het feit dat Delos zijn bewustzijn wist te vertroebelen, verontruste hem het meest. Er waren nog steeds raadsels op te lossen, derhalve moest hij scherp blijven en de informatie die hem verschaft werd zorgvuldig analyseren.

'Wel,' zei Steffie, 'als het goed is hoeven we pas over twintig minuten in te checken. Maar ik zou graag hebben dat we weer over een kwartier afspreken, aangezien ik nog een speciale verrassing voor je heb.'

'Je bent wel royaal vandaag,' verzuchtte Roy. Ze gunde hem nog een plagende blik, en liep daarna naar een informatiebalie.

Hij besloot dat het nu het geschikte moment was om meer informatie te winnen. Hij liet zijn blik rusten op een sectie van de schermen, die de naam van de Delos Corporatie voerde. Snel liep hij erheen en bekeek het aanbod aan clips en andere informatie. Toen spotte hij een paneel met titel 'KUNSTMATIGE INTELLIGENTIE', en hij drukte de grote, blauwe knop in.

Direct begon een van de schermen een clip af te spelen, terwijl een heldere stem begon te vertellen. *'Intelligentie. Een verbazingwekkende kracht die de mensheid in staat stelt fantastische dingen te doen. In duizenden jaren van evolutie heeft intelligentie een opzienbarende groei doorgemaakt, en is daarmee een van de belangrijkste factoren van ons bestaan geworden. Maar, wat is intelligentie precies? Wat kunnen we ermee? Hoe ontstaat het? Vele wetenschappers braken hun hoofd over dergelijke kwesties, maar na vele jaren van oneindige speculaties, uitputtend onderzoek en ontelbare koppen koffie was er één corporatie die het antwoord wist te vinden.'*

Er klonk dramatische fanfaremuziek, en het Delos logo kwam trots in beeld. Roy vormde een zuur gezicht, maar vanzelfsprekend trok de machine zich daar niets van aan. *'Aan het einde van de twintigste eeuw woedden er verscheidene discussies omtrent de mogelijkheid tot scheppen van zogeheten 'kunstmatige intelligentie'. Kunstmatige*

intelligentie, in wetenschappelijke kringen aangeduid als artificiële intelligentie, beschrijft het overdragen van intelligentie aan een computer. Eenvoudig gezegd wordt een computer hiermee in staat gesteld zelfstandig na te denken en beslissingen te nemen. Welke voordelen voor de mensheid zou deze mogelijkheid wel niet met zich meebrengen?’

‘Geen,’ mompelde Roy, ‘het zou zo ongeveer betekenen dat je speelt met vuur.’

De machine was het overduidelijk niet met die gedachte eens. *‘Inderdaad, de kwantiteit aan mogelijkheden zou oneindig zijn. Machines zouden breed ingezet kunnen worden in de zorg, en garant staan voor snellere, meer vakkundige en efficiëntere hulp. Het maken van complexe calculaties zou voortaan aan elektronische breinen kunnen worden overgelaten. Fouten zouden voortaan zijn uitgesloten dankzij de onfeilbare intelligentie van deze wonderbaarlijke computers. Het leven van de mensheid zou ongekend vergemakkelijken, door deze nieuwe vorm van intelligente assistentie.*

Helaas bleek, dankzij onvoldoende onderzoek en gebrekkige kennis over deze bijzondere kracht, de mogelijkheid tot het scheppen van kunstmatige intelligentie uitgesloten. En dit zou ook voor een lange tijd zo zijn gebleven, als miljonair Emerson Enprise in het begin van de eenentwintigste eeuw niet de speculatie ter ore was gekomen.’

Het scherm vertoonde nu enkele korte clips, van dezelfde man die Roy in het boekje had zien staan, druk overlegend met verscheidene wetenschappers. Het commentaar ging verder. *‘Emerson Enprise staat bekend om zijn voorliefde voor evolutie van de wetenschap. Toen hij hoorde van deze ‘nieuwe wetenschap’, zoals ze over het algemeen wordt beschouwd, toonde hij direct een ongewone interesse. Hij besloot de rest van zijn leven te wijden aan het harmoniëren van de mensheid en kunstmatige intelligentie. Hij bracht een team van technici samen, wiens ideeën door de huidige generatie als ‘innovatief’ en ‘gewaagd’ werden beschouwd. Hun tegen ieders verwachting in succesvolle proeven motiveerden hen in 2012 een corporatie stichten die het aangezicht van de moderne wetenschap voorgoed zou veranderen: de Delos Corporatie. De ontwikkeling van kunstmatige intelligentie maakte verschillende fases door dankzij de werkzaamheden van de Corporatie. Uiteindelijk was het project zó ver gevorderd, dat Emerson Enprise in 2016 besloot om het in de praktijk te brengen. Zo was het idee voor het Delos Resort geboren; hét revolutionaire park van de toekomst. Emerson Enprise*

vroeg zich af hoe de mensheid op optimale wijze kon kennismaken met kunstmatige intelligentie, en bedacht dat dit het best mogelijk kon worden gemaakt door fysieke interactie.'

Op dat moment begon het Roy Wright te dagen. Natuurlijk, hoe kon hij ooit zo stom geweest zijn om dat te missen! De derde groep, Delos' revolutionaire themapark, kunstmatige intelligentie, interactieve voorbereiding, het stond allemaal in verband met elkaar. Als het park zo 'revolutionair' was als werd beweerd, zouden ze het wel uit hun hoofd laten om gebruik te maken van menselijk entertainment, als ze tenminste de beschikking hadden tot middelen die veel beter schenen te zijn. Direct kwam er één woord in zijn hoofd op...

'Androïden.' vertolkte de clip zijn gedachten. *'Tot voor kort werden deze wonderlijke creaturen als onmogelijk beschouwd, tot de Delos Corporatie het eerste prototype leven inblies. De vele androïden die werden geschapen voor gebruik in het park, werden individueel uitgerust met een eigen vorm van kunstmatige intelligentie, zodat hen de mogelijkheid geboden werd als mensen te kunnen lopen, praten, bewegen, welke vorm van interactie dan ook. Tot op de dag van vandaag vormen zij de trotse bevolking van de werelden, en staan zij klaar om de diepste wensen van hun gasten in vervulling te laten gaan. De vele mogelijkheden met kunstmatige intelligentie zijn nog lang niet allemaal ontdekt, en u krijgt nu de kans om, als bezoeker van het Delos Resort, te participeren aan een reis die u laat kennismaken met deze bijzondere wetenschap.'*

De clip was afgelopen, en het scherm keerde terug naar haar oorspronkelijke weergave. Roy was, om eerlijk te zijn, compleet overdonderd door zijn verbijsterende ontdekking. Hij had wel verwacht dat Delos' aanbod aan entertainment wel enigszins bijzonder zou zijn, maar hij had nooit kunnen denken dat de complexiteit tot een dergelijk wetenschappelijk niveau te herleiden was. Artificiële intelligentie, de nachtmerrie van iedere filosoof, als die tenminste op de hoogte was van de verschrikkelijke gevolgen die het zou kunnen teweegbrengen. En dat was tegenwoordig bijna een norm, dus onwetendheid was vrijwel ondenkbaar geworden. Momenteel speelde het een voorname rol in verscheidene discussies, maar in geen van hen woedden zulke felle controverses als binnen die van de filosofie. Helaas kregen die nog niet de voltallige aandacht die ze eigenlijk verdienden, aangezien hun standpunten meestal geassocieerd werden met belachelijke Sciencefictionverhalen. Het

idee dat machines gewelddadig de aarde overnamen, deden 'rationele' wetenschappers luid hikkend en schuddebuikend op de grond belanden.

Hoe dan ook, Roy's onderzoek had een totaal onverwachte wending genomen door deze ontdekking. Natuurlijk, er had wel iets over gestaan in het boekje dat hij op de ferry las, maar een koffiezetapparaat baarde niet zoveel opzien als een volledige androïde. Zijn onderbuikgevoel verraadde een uiterst terechte verontrusting. Maar hij zou zijn zorgen nog niet uitspreken.

Nog niet.

Hij mocht dan misschien wel verwachtingen hebben, er waren nog geen concrete bewijzen. Hij wist echter, dat het balletje aan het rollen gebracht was.

Diep in gedachten verzonken draaide hij zich om, om vervolgens naar Steffie toe te lopen.

Joey Whitney keek rond met fantastische bewondering toen hij het bezoekerscentrum van Delos binnen ging. Hij voelde zich net een minuscuul wezen in de onmetelijke hal, waar spannende ontdekkingen op hem lagen te wachten. Hij kon zijn enthousiasme moeilijk bedwingen toen hij de vele schermen zag, met aanlokkelijke panelen die leken te verlangen naar een minste aanraking. Er kon onmogelijk worden vergeten dat hij een kind was, dat graag zijn bevindingen deed met behulp van zijn kleine handjes met uitreikende vingers. Spoedig had hij zijn keuze al gemaakt en speelde met een driedimensionale, holografische kaart van het eiland, die alle werelden en hun gedetailleerde informatie liet zien.

Ariana reageerde koeltjes, zoals ze placht; ze vertikte het om haar enthousiasme te doen blijken, al was het duidelijk dat het haar dit keer zwaar viel. Ze vond snel genoeg een bankje en begon weer ongeïnteresseerd op haar mobiel te tikken.

'Het is... fantastisch,' stamelde Lauren, toen ze met Sam binnenkwam. Deze grinnikte. 'Nog eens wat anders dan Six Flags, niet?'

De intercom meldde dat er nog tien minuten waren tot het inchecken, en ze bleven even staan in het midden van de hal. 'Ik zal maar eens bij Joey kijken,' zei Lauren. 'Zullen we hier weer over vijf minuten afspreken?'

Sam knikte. 'Dat is goed. En hé,' Hij hield haar even tegen toen ze wilde weglopen. 'Laat Ariana even haar gang gaan, goed? Dadelijk

kunnen we een heel weekend met elkaar doorbrengen. Het is beter als we haar nu even met rust laten.'

Lauren wilde antwoorden, maar de intercom overstemde haar antwoord. *'HERINNERING: Het Delos resort wil u er graag aan herinneren dat over vijf minuten alle verbindingen en andere communicatiemiddelen worden uitgeschakeld. Tevens is het niet toegestaan enige vormen van elektronica het Resort in te brengen. Dank u wel. Herhaling:'*

Ze zagen Ariana met een gezicht van ontzetting opkijken, om daarna direct als een bezetene op haar telefoon te toetsen - wel, het kon beter omschreven worden als rammen. Grinnikend zei Sam: 'En ongetwijfeld zal dat haar ook lelijk tegenvallen.'

'Ik zeg niets meer! Ik zie je dadelijk wel weer,'

Lauren liep weg om Joey op te zoeken. Sam draaide zich om en liep naar een paneel wat zijn aandacht bij binnenkomst al had weten te trekken - het paneel 'Wapens' onder 'VEILIGHEIDSINFORMATIE', om precies te zijn. Hij zag dat hij de keuze had uit meerdere kaders, maar besloot voor nu het kader waarboven een gedetailleerde technische tekening prijkte te kiezen. De tekening beschreef een zwaard, dat bekleed was met een bijzondere laag van ontelbare puntjes. Een stem verzorgde het commentaar. *'Een van de vele vraagstukken waar de Delos ingenieurs mee te maken kregen bij het ontwerpen van het Resort, beschreef de veiligheidskwestie omtrent de zwaarden van Medievalworld. Hoe konden zij een stuk metaal uitrusten met een zodanig geavanceerd veiligheidssysteem, dat ze niet in staat was om bepaalde personen te verwonden? De oplossing vonden zij na zorgvuldig onderzoek, in de kameleons uit Afrika.'*

Het scherm liet een natuurgetrouwe doorsnede van een kameleon zien, waarin verschillende organen en onderdelen waren aangeduid.

'Zoals over het algemeen bekend is, zijn kameleons in staat de eigenschappen van hun huid aan te passen, zodat deze praktisch van kleur kan veranderen. Biologen besteedden jaren aan het ontleden van deze mysterieuze techniek. Uiteindelijk leerden de ingenieurs van Delos de formule kennen, en zagen hierin de mogelijkheid tot het toepassen van deze techniek. Zo werd het idee voor Delomium geboren.'

De vreemde laag van het zwaard, dat eerder vertoond werd, kwam weer in beeld, en zoomde ditmaal in op haar bestanddelen. Wat er eerst uitzag als een honingraat met talloze microscopische zwarte

bolletjes, bleek nu een vreemde bekleding met ontelbare cameraatjes te zijn.

'De ingenieurs ontwierpen een speciale camera op microscopische schaal, die in combinatie met een grotere hoeveelheid in staat was haar omgeving volledig te scannen en te registreren. Hierbij worden korte signalen aan de stof die haar omhult verstuurd. De stof neemt daardoor automatisch haar omgeving waar en is zodoende in staat haar eigenschappen te veranderen, net zoals bij een kameleon.

Toen er besloten werd om Delomium toe te passen in het Delos Resort,' ging de machine verder, 'bedachten de ingenieurs om al reeds bestaande technologie toe te passen. Hierbij werden belangrijke componenten, zoals lichaamswarmte, in beschouwing genomen. Het Delomium werd voorzien van speciale waarnemingstechnologie, dat haar in staat stelde om warmte waar te nemen. Het principe werkt daardoor in de praktijk als volgt: zodra een zwaard, bekleed met Delomium, in nabijheid van lichaamswarmte komt, verandert ze naar een uiterst zachte stof die het zwaard vrijwel bot maakt. Echter, als een gast het zwaard hanteert, en zodoende het handvat verwarmd wordt, zorgt het Delomium dat het zwaard weer messcherp wordt. Daarbij heeft de technologie in het blad van het zwaard nog altijd de overhand; gasten zijn derhalve niet in staat om elkaar verwondingen toe te brengen. In het Delos Resort is uw veiligheid onze prioriteit.'

Het scherm sprong weer terug naar het kader. Sam had zichtbaar nog moeite om te overdonderende informatie te verwerken; diep peinzend staarde hij naar het scherm. Hij nam zelfs geen notitie van de intercom, die meldde: *'Alle verbindingen en communicatiemiddelen zijn nu uitgeschakeld. Het Delos resort vraagt u uw elektronica te verpakken naar wens; u krijgt dadelijk de kans ze in te leveren bij de incheckbalie. Het Delos resort wil u eraan herinneren dat het inchecken over vijf minuten begint. Herhaling...'*

Het duurde vanzelfsprekend niet lang voordat Ariana met een zuur gezicht naast hem kwam staan. Ze borg haar mobiel op, en kon het niet laten om haar nog enkele vloeken te laten ontvallen. Zelfs dit werd niet bestraffend gecorrigeerd door Sam, wat gewoonlijk wel het geval was.

'Wat kijk je?' vroeg ze met een matige interesse. Sam schudde ongelovig zijn hoofd. 'Het is formidabel, werkelijk. Een wonder der techniek.'

'Wat dan?'

Hij drukte opnieuw de knop op het paneel in, en samen keken ze de clip. Toen hij voor een tweede maal afgelopen was, trok Ariana, verrassend genoeg, haar wenkbrauwen op. 'Tof.'

Meer viel er waarschijnlijk niet uit te krijgen, maar Sam bleef de technologie maar prijzen. 'Het is toch ongelooflijk! Ariana, weet je wel wat dit in feite betekent voor de moderne wetenschap?'

Vragend haalde ze haar schouders op. Hij spreidde zijn armen. 'Moet je je eens voorstellen hoeveel wetenschappers hier wel niet een moord voor gepleegd zouden hebben! Ariana, ik zou het onderhand als een privilege beschouwen, hier te mogen staan!'

'Als jij 't zegt,' antwoordde ze, met haar ogen rollend. Ze had veel gemeen met haar vader, maar een van de weinige uitzonderingen daarop was wel zijn ongelimiteerde passie voor technologie. Ze besloot echter niet zijn moment van totale verwondering - die ze veel te weinig meemaakte, in haar opinie - te verpesten, en liet hem stilletjes en glunderend van de verbazingwekkende 'wetenschap' genieten.

Inmiddels was de tijd daar, en kondigde de intercom aan dat het tijd was om in te checken.

VOORBEREIDING

Stephanie Wilson, achtendertig jaar, leerde Roy kennen bij de opdracht die uiteindelijk het keerpunt van haar carrière werd. Als veelbelovende reporter bij een lokale krant greep ze graag elke kans aan om maar wat meer te bewijzen van haar onuitputtelijke geestdrift. Zo hoorde ze het indrukwekkende verhaal van de jurist uit Chicago, die door zijn vrouw was genaaid en nu als een zwerver in een krottig appartement woonde. Wel, op het eerste gezicht klonk het niet bepaald als een spectaculair primeur, maar goed - er was zoveel wat onbeduidend begon, maar uiteindelijk een fantastisch spektakel bleek te zijn. Het verhaal verscheen de dag na haar bezoek in de krant, en werd door de feitelijk gesloten lezerskring opmerkelijk positief ontvangen. Vervolgens kreeg ze steeds grotere opdrachten, terwijl haar carrière insgelijks in omvang toenam. En zo kwam het, dat ze al snel overgeplaatst werd, en mocht schrijven voor grotere kranten, zoals The New York Times.

Kenmerkend voor haar unieke stijl waren haar comfortabele schrijfstijl en ondoordringend positieve blik op de maatschappij. Maar wie dacht dat optimistische Steffie zo'n lieverdje was, kon zich nog lelijk vergissen. Wie eenmaal in het vizier van de scherpzinnige journaliste kwam werd volledig 'ontleed' - zonder ook maar de minste vorm van genade. In vaktermen betekende dat in feite dat je verleden (of bestaan) werd uitgekiend totdat ze iets duisters ontdekte. En wanneer dat gebeurde, kon je maar beter je gehele zaakje opdoeken. Op zo'n manier werd er eens een complete multinational opgerold. Zij werd verdacht van een aantal niet zulke fraaie praktijken, maar niemand had er ooit bewijs voor kunnen vinden. En wie te veel vermoedde, of misschien ook maar iets had gevonden, verdween heel 'toevallig' tijdens een vakantie, of iets dergelijks.

Maar Steffie schuwde het niet de confrontatie aan te gaan, en had net zolang gegraven totdat ze wat vond (wat een document bleek te zijn waarin alles netjes was vastgelegd, door vele generaties later nog gekscherend 'de S-Files' genoemd).

Zo was Stephanie Wilson te omschrijven: levendig, een ware durfal, met hier en daar wat opmerkelijke duistere kanten. In het geval van

Roy, ook nog eens behulpzaam. Ze was al langer op zoek naar een manier om hem eindelijk uit z'n godvergeten hol te krijgen, en ze zag direct een kans toen ze de recensie-opdracht kreeg. Hij moest natuurlijk nog even wat moeite doen om zich in een wat meer ontspanning houding te schikken, maar dat zou wel loslopen. Alleen het eindeloze gepieker vormde nog enigszins een bezwaar. En toch - als dat niet het geval was geweest, zou ze waarschijnlijk zijn gezondheidstoestand in twijfel hebben getrokken. Hij moest nu eenmaal wat te peinzen hebben.

Stephanie glimlachte direct toen Roy aan kwam kuieren. 'Zo, heb je nog iets kunnen 'analyseren'?'

'Drijf er maar de spot mee,' antwoordde hij. 'Analyse is de basis van onderzoek, en onderzoek is de basis van verrijking. Sommige mensen schijnen dat maar niet te willen erkennen. Afijn, ge riep mij, en hier ben ik.'

Steffie keek op haar horloge. 'Nu alleen de verrassing nog. Als het goed is, komt hij...'

Zoals altijd met een perfecte timing hoorden ze uit het niets een stem, die vrolijk riep: 'Daar zijn jullie dan, vrolijke vrijbuiters! Ik ben toch niet te laat, mag ik hopen?'

Roy draaide zich verbaasd om, maar kon niet beletten dat Frank Mures hem een stevige omhelzing gaf - uiteraard alleen zoals échte mannen dat kunnen. 'Frank?' stamelde hij.

'Hey, Roy Varkenszooi!' bulderde Frank olijk. Hij wist dat Roy werkelijk een bloedhekel aan die bijnaam had, en terecht. Toch kon hij het niet laten om hem iedere keer op dergelijke wijze te begroeten.

'Je bent toch minstens een minuut te laat,' zei Steffie bestraffend, nadat ook zij een omhelzing had mogen incasseren.

'Mijn schuld niet,' zei hij schouderophalend, 'ik had sjans met één stewardessen. Zo stijf als een plank, maar vrijen kan ze wel.'

Als antwoord op het uiterst norske gezicht dat Roy trok, grijnsde hij slechts: 'Ach, kom op, je weet dat ik maar een grapje maak. 'Het verbaasd me eigenlijk dat ze jou ook heeft weten te strikken.'

'Niets strikken,' onderbrak Steffie vlug, 'Ik heb gewoon gevraagd of je mee wilde, en je hebt vrijwillig ja gezegd.'

Roy zei nog steeds niets. Vanuit haar ooghoek keek Steffie gespannen toe, want ze zag het nog zo gebeuren dat hij weer uitbarstte in een van zijn eindeloze, snerende redes. Opgelucht zag ze echter dat er

langzaam een klein lachje rond zijn mond begon te spelen, en een ogenblik later klopte hij Frank grinnikend op de rug. 'Goed dat je er bent, Frank.'

'Ah, zo ken ik 'm weer.' zei Frank, breed grijzend. Hij overwoog nog om hem te vragen hoe het ging, maar besloot dat dat de verkeerde vraag voor de verkeerde man was. Het had trouwens toch geen zin iets te vragen als hij het antwoord al wist; Roy zou ongetwijfeld gewoon de vraag negeren of er compleet omheen draaien.

Gemoedelijk nam hij ze bij de schouders en zei: 'Wel, in wat voor oord zijn we nu weer beland! Ik ben benieuwd wat we zullen beleven,'

'Welke wereld heb je trouwens gereserveerd, Steffie?' vroeg Roy, die plotseling tot een besef leek te komen van waar hij was. Ze zwaaide met een bundeltje tickets. 'Westworld. Bij m'n recensie koos ik Romanworld, maar daar was in feite niet veel aan. Ik kon alleen maar de hele dag op een divan liggen en me volstoppen met druiven. Ik denk dat ik meer het type ben voor revolvegevechten.'

'Ik zie jou anders nog niet op een paard komen,' commenteerde Frank plagend, terwijl hij een uithaal van Steffie ontweek. Roy had eigenlijk wel de stille hoop gekoesterd dat ze voor Westworld had gekozen. Hij meende nog één ervaring in zijn jeugd te missen, namelijk om alles nog eens in de praktijk te beleven. Hij had destijds feitelijk niet meer avonturen beleefd dan een achtervolging van de buurman, toen er een pijl door diens ruit was gevlogen. Hij had simpelweg het ongeluk gehad dat er een denkbeeldig indianendorp pal naast zijn tuin gevestigd was.

Enkele seconden later klonk weer het inmiddels familiäre geluid van de intercom, die vermeldde dat het inchecken had aangevangen.

'Nou, hier gaan we dan, er is geen ontsnappen meer aan,' zei Frank.

'Ik weet anders zeker dat jullie het hartstikke leuk zullen vinden,' zei Steffie. 'Als het toch nog tegenvalt, wat ik me eigenlijk niet voor kan stellen, kunnen we altijd nog 't geld terugkrijgen.'

'Als je dan tenminste nog leeft,'

'Doe normaal. Je bent hier nog veiliger dan in je eigen huis,'

En ze moesten maar genoegen nemen met die belofte. Maar of daar in de praktijk nog wat van terecht kwam, zou pas later blijken.

De bezoekers verzamelden zich in rijen voor de ingangen, die relatief kort waren, dankzij het niet al te omvangrijke aantal mensen. Links, bemerkten ze, ging er eerst nog een andere deur open, gevolgd door het uitstromen van een grote menigte. Deze bestond uit mensen, die

op enthousiaste toon met elkaar spraken. Roy vermoedde dat het de gasten waren wiens verblijf al was geëindigd, gezien hun plotseling opmerkelijke aandacht voor de rekken vol souvenirs.

Er was echter geen tijd om nauwkeurig notitie te nemen van de menigte, want spoedig leverden ze hun tickets in bij een controleur en mochten ze doorlopen. Voordat hij de grijze leegte instapte, ving Roy nog een glimp op van het 'mysterieuze' gezin. Het meisje leverde - ongetwijfeld tot haar grote ongenoegen - haar mobieltje in, de jongen sprak enthousiast met zijn vader, en de moeder liet hun tickets controleren. Toen verdwenen ze uit het zicht en ging hij de ingang van Westworld binnen.

Ze liepen enkele tijd door een ruime, cilindervormige gang. Plotseling leek er iets mis te zijn; het licht viel uit. Frank zag direct de mogelijkheid tot een grap en begon luide spookgeluiden te maken.

'Kerel, doe normaal!' siste Steffie. 'Straks verpest je de presentatie nog!'

Roy zag tot zijn verbazing hoe de wanden oplichtten. Ze speelden de projectie van een westernlandschap af. Hij zag grote prairies, die aan de horizon eindigden in grote, rode bergen. Terwijl hij liep, reden cowboys op paarden met hem mee. Rechts reed een postkoets door de vlakke; de wielen wierpen een grote wolk stof op.

Het belooft nu wat te worden!

Ze kwamen uit bij een grote kamer met verschillende deuren. De gasten verzamelden zich rond een vrouw, die perfect in een western gepast zou hebben. Ze droeg zwarte laarzen met kenmerkende sporen, een bijpassende leren broek, een holster die duidelijk liet blijken dat ze absoluut geen ongewapende, weerloze vrouw was, en een blouse met leren jasje zonder mouwen. Op haar goudbruine, samengebonden haar prijkte een zwarte cowboyhoed. Wel, 'cowgirl' zou in deze context waarschijnlijk beter gepast hebben. Met een gezicht als dat van een strenge schooljuffrouw keek ze fronsend om zich heen, en toen ze sprak, huisde er een ruw accent in haar stem. 'Goed, ongeschoolde melkmuilen, het mocht effe duren, maar we zijn er nu allemaal.'

Ze hield haar handen op haar riem, zoals een echte cowgirl betaamde. 'Ik ben Missy, en ik moet er vandaag voor zorgen dat jullie vandaag niet gelijk omgelegd worden zodra je een stap buiten je veilige bed zet. Deze instructie is praktisch heel simpel: je luistert, je maakt een kans.